

Sắc Màu Khác Lạ

Contents

Sắc Màu Khác Lạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 5	10
5. Chương 6	12
6. Chương 7	14
7. Chương 8	18
8. Chương 9	21

Sắc Màu Khác Lạ

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ...Người ta bảo tôi mặt dày! Tôi mặc kệ!Người ta bảo tôi vô sỉ? Tôi cũng mặc kệ!Ai quản tôi được sao!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-mau-khac-la>

1. Chương 1

Người ta bảo tôi mặt dày! Tôi mặc kệ!

Người ta bảo tôi vô sỉ? Tôi cũng mặc kệ!

Ai quản tôi được sao? Tôi sống thế nào là quyền của tôi!

Người nói thế nào là quyền của người, còn tôi sống thế nào là quyền của tôi! Đây là lẽ hiển nhiên mà! Chẳng phải có câu gì mà nước sông không phạm nước giếng hay sao? Không biết dùng trong trường hợp này có đúng không... Nhưng đúng thì đã sao mà không đúng thì đã sao? Tôi vô học! Đúng là tôi vô học, nhưng nhiều kẻ mang bằng này, tước kia còn vô lại, vô học hơn tôi nhiều...

Mặt dày cũng được, vô sỉ cũng không sao! Để người chà đạp hay chà đạp người khác cũng chẳng phải như nhau sao? Lúc cùng triền miên đều chẳng phải là cùng có khoái cảm như nhau sao? Ai trên ai dưới còn quản làm gì? Ai “cười” ai lúc đó còn quản làm gì?

Người ta đến chửi tôi thì nhiều không kể siết, còn người nói thương tôi thì không có lấy một người. Ngay như bây giờ, con người trông cao sang, quyền quý, mỹ miều mà tôi chưa từng gặp này cũng vậy.

Ả chửi mới hay làm sao! Chửi mới độc làm sao! Chửi cũng ngoa ngoắt làm sao!

Lúc mới thấy, tôi còn tưởng ả không biết chữ người. Nhưng mà thực sự không phải thế! ả biết chữ hơn tất cả những người đàn bà tôi từng gặp, từng chữ tôi. Và dĩ nhiên, ả cũng chữ tôi giỏi hơn bất cứ người đàn ông nào có bạn trai ngủ cùng tôi...

-Mày chỉ là một thằng đĩ cho người ta cười! Ta nói cho mày biết, mày mà còn tìm cách quyến rũ chồng tao thì tao sẽ cho mặt mày nát ra. Đúng là thằng không có sĩ diện! Thằng vô liêm sỉ...

Tôi cũng lười nói với ả. Chồng ả là ai trong bao nhiêu người đàn ông đã ngủ với tôi, tôi biết được sao? Thế nên cứ kệ ả chữ cho bồ ghét đi. Tôi còn buồn ngủ lắm. Cái xóm trọ này cũng quen nghe những tiếng chữ như vậy rồi. ả muốn chữ tôi để mọi người biết thì cũng là đã chậm hơn rất nhiều người rồi. Mà ả chữ tôi thì có bao kẻ cười tôi và có biết bao kẻ cười ả?

Mấy người “hàng xóm” cũng đã nghe chán, nhưng chỉ là, người phụ nữ này đến chữ cũng không biết lựa lúc, chữ đúng giờ nghỉ trưa của mọi người như thế này thì mấy người “hàng xóm” của tôi lại được một trận no tai rồi. Chắc hẳn ai cũng đều đã đem tổ tiên tôi và tổ tiên ả hỏi thăm hết lượt rồi. Trong cái xã hội xô bồ này, kiếm được mấy phút ngủ trưa cũng thật sự là khó khăn mà. Phòng bên cạnh của hai cô sinh viên nghèo cũng đã bắt đầu có những tiếng sì sào bực tức rồi. Chắc cũng kiểu như, “Người phụ nữ này là người chữ lâu nhất từng có đấy!”, “Ủ, mấy người trước đến chữ vài câu thấy anh ta không bắt truyện mà cứ đứng tựa ở cửa cười liên biết không có cách nào khác đành đi về!”, “Cậu có muốn ra xem anh ta không?”, “Xem riết rồi cũng chán!”, “Sao anh ta toàn cặp với người có tiền mà lại ở lại cái phòng trọ cũ nát này nhỉ?”, “Tớ chỉ muốn anh ta chuyển đi để được ngủ trưa ngon giấc thôi!”...

Thật buồn cười là họ vẫn cứ nhầm lẫn như vậy... Chắc cũng vì thế mà hán ghét tôi...

Mà ả chữ cũng thực mệt mỏi rồi. Tôi không biết có nên đưa cho ả cốc nước không? Giữa trưa nắng gay gắt như thế, ả đứng chữ từ lúc 10h, giờ cũng đã 12h hơn rồi. Tôi khẳng định chắc ả cũng đã khát nước lắm. Sao không biết quý trọng bản thân như thế chứ? Trông ả xinh đẹp, da dẻ trắng hồng thế kia, khẳng định rất biết chăm sóc nhan sắc, sao giờ lại không quần gì đứng dưới cái nắng gay gắt mà chữ một người chẳng thiết gì như tôi chứ?

-Mày là thằng trơ trên, không biết ngượng! Là đàn ông mà để cho trăm thằng đàn ông khác cười... Mày là thằng vô đạo đức... Tổ tông nhà mày cũng vì mày mà xấu hổ... Mày là...

Bao nhiêu từ của người dân chợ búa ả cũng lòi ra chữ. Bao nhiêu từ của dân anh chị cũng bị ả lòi ra dùng. Công nhận ả có kiến thức chữ thực sâu rộng...

Nghe ả chữ mãi tôi cũng thấy chán, không biết mấy người hàng xóm có thấy chán chưa? Chắc cũng đã chán từ lâu rồi. Nhiều người cũng đến đây như ả lắm rồi...

Mà nghe chán thì tôi lại buồn ngủ...

Lúc này người thanh niên tựa ở cửa kia cứ nhìn người phụ nữ đang ngoa ngoắt chữ liên hồi kia. Hán đưa mắt nhìn ả từ đầu đến chân: Bộ váy ngắn liền thân bó sát người màu trắng, trông thật dịu dàng, thế nhưng mà lại trái ngược với tính cách ả. Chiếc váy hình như là của một nhà thiết kế nổi tiếng trong nước, hán đã từng thấy bạn gái ông chủ mặc một cái màu hồng nhạt y như thế này... Chiếc túi xách là của một nhãn hiệu nổi tiếng của nước ngoài. Nhìn chất liệu thì không thể là hàng giả...

Hán lại lia mắt mình nhìn đến đồ trang sức trên người ả. Toàn bộ đều đính kim cương, mặt dây chuyền, hoa tai, nhẫn. Cái lắc tay nằm ở trên cổ tay ả cũng thật đẹp! Là vàng trắng, mặt hình 2 trái tim có gắn kim cương nốt... Không biết chồng ả là ai nhỉ?...

-Chị uống ngụm nước đi!

Ngay lúc hán còn đang mải đánh giá chị ta thì tôi từ trong nhà đi ra đưa cho chị ta cốc nước.

Có vẻ chị ta cũng thực không biết tôi là ai hay đang hăng hái chữ nên quên mất cả mặt tôi, hoặc là do chị ta quá khát nước. Chị ta cầm lấy cốc nước, nói lời cảm ơn rất lịch sự mà tôi lại thấy lố bịch, rồi uống sạch. Lúc đưa trả cái cốc cho tôi, tôi hỏi:

-Chị có cần thêm cốc nữa không?

Lúc này chị ta mới nhìn đến tôi và chắc cũng đã nhận ra tôi.

-Thằng mất dạy! Mày là thằng vô liêm sỉ, mày cướp chồng tao! Mày còn lấy tao làm trò sỉ nhục, tao...

Chị ta liền ném ngay cái cốc tôi chưa kịp đón lấy, rồi liền đánh vung tay cầm túi đánh túi bụi, rồi cào cào tôi.

Tôi cũng chẳng thèm động tay động chân hay chồn tránh, lòng tôi còn đang sót cái cốc thủy tinh bị chị ta ném vỡ. Biết thế, đón lấy chiếc cốc rồi hăng hoi. Chiếc cốc tôi mua những 12 nghìn đồng...

Chẳng mấy chốc, chị ta đã bị kéo khỏi người tôi. Hắn ngồi đấy, tựa cửa đấy cũng chẳng phải chỉ để làm cảnh. Hắn có nhiệm vụ bảo vệ tôi. Ông chủ còn chưa muốn tôi chết thì sao hắn dám để người khác làm thương tổn tôi?! Chẳng qua là hắn cũng không ưng gì một thằng “điểm” như tôi nên cũng chậm chạp trong việc ngăn cản, cho đến khi chị ta cào vào mặt tôi, hắn mới đứng dậy lôi chị ta ra khỏi người tôi.

Tôi cũng chẳng thèm cảm ơn hắn một câu. Nhiệm vụ của hắn là thế. Tôi không quản.

Hắn lôi chị ta ra khỏi người tôi liền buông tay. Tôi cũng lười nghe chửi rồi. Hôm nay nghe đến thế là đủ rồi! Có gì để mai nghe tiếp. Nếu không, mai lấy gì giải trí chứ? Đúng là cách giải trí của tôi có vẻ lạ, nhưng nếu không có ai chửi tôi, tôi sẽ thấy buồn và không biết mình còn tồn tại hay không mất. Tôi liền nói với chị ta:

-Chồng chị là ai? Tôi ngủ với nhiều người quá không biết người nào đâu! Chị về giữ chồng cho tốt đi. Nếu anh ta đã thích đàn ông thì không là tôi cũng có một thằng khác cùng hắn lên giường. Chị quản được tất sao? Tôi mệt rồi, muốn nghỉ! Mai chị lại đến đi!

-Mày là thằng khốn nạn, thằng trơ trên...

Tôi cũng chỉ mỉm cười nhìn chị ta nói “Đúng vậy!” rồi đi vào nhà.

Bỏ lại chị ta đang há hốc miệng, đứng như bị móc rễ ở giữa sân nhỏ của khu trọ tồi tàn.

Nhìn vết trầy xước có chút máu bắt đầu đông lại, tôi không buồn lau đi. Tốt hơn hết ngủ một giấc là được rồi. Quản chi những lời chị ta chửi. Nếu nghĩ đến thì tối nay sẽ không cần phải “làm” sao? Chẳng phải vẫn vậy lại lên giường mây mưa? Nếu như vậy thì nghĩ làm gì? Nhọc xác!

Hắn lại ngồi ở cửa. Thực bực mình cái tên đang nằm trên giường. Hắn còn chưa kịp đánh giá đến hình thể của ả ta, như thế nào mà hôm nay lại ra “tiến khách” ngay lúc hắn đang đánh giá? Nhưng mà cũng tốt lắm. Hắn đã đánh giá xong được đồ trang sức trên người của ả, hình thể nhìn sơ cũng đẹp lắm, quyến rũ lắm. Như vậy lo gì không có chút manh mối nào báo lên cho ông chủ?

Gần 6h tối, tôi ra khỏi nhà. Tôi chẳng quan tâm nó là mấy giờ, chỉ là một thói quen từ lúc còn hay để ý giờ giấc để lại nên biết lúc này là gần 6h thế thôi... Với tôi, cái đồng hồ hàng hiệu đang đeo trên tay cũng chỉ là một thứ dụng cụ nghề nghiệp. Tôi nghĩ, nếu nó không phải là cái đồng hồ không cận pin thì tôi nghĩ, chắc nó dừng lại ở con số 1 hay con số 12 tôi cũng không quan tâm.

Cái tên tôi không ưa gì hắn cũng như hắn chẳng ưa gì tôi vẫn cứ như vậy đi đằng sau tôi. Hắn không thèm bắt chuyện với một kẻ như tôi, tôi cũng chẳng lấy làm vui khi được nói chuyện với hắn, cho nên, cứ thế này là tốt rồi.

Tôi bước vào địa điểm mà thường ngày vẫn đến. Chẳng quan tâm thứ gì, dù ngoài kia có chuyện động trời gì xảy ra hay không thì tôi vẫn đến đây vào giờ này, dù mệt mỏi bệnh tật gì thì trước khi trả xong nợ, ngày ngày tôi vẫn đến đây vào giờ này. Mọi chuyện của tôi cũng chỉ có thế. Tôi tồn tại cũng chỉ vì thế. Không... Có lẽ phải nói là tôi tồn tại vì một người...

-Mặt cậu ta bị làm sao? -một người đàn ông gọi hắn hỏi.

-Da! Hôm nay lại có một ả đàn bà đến! -Hắn thành thật đáp.

-Biết ai không?

Hắn đem hết chuyện nói một lượt, trong mắt người đàn ông thực lạnh lẽo. Người đàn ông giơ tay lên ra hiệu với một kẻ bộ dạng có vẻ là một người vệ sĩ đứng cách đó không xa. Kẻ đó nhìn thấy thế, vội vàng bước lại gần gã.

-Điều tra hết những kẻ có vợ hay người yêu mà cậu ta tiếp trong hai tháng gần đây.

-Vâng, đại ca!

Gã đáp như vậy liền quay lưng đi.

Người đàn ông được kêu là “đại ca” kia nhìn thấy gã đi khỏi mới quay lại nhìn hần.

-Hổ, cậu không còn là một tên trộm, lúc quan sát đừng chỉ có chú ý đến đồ và túi xách người ta. Cái tôi cần là cần cậu nhớ được mấy người tiếp xúc với cậu ta. Nhớ khuôn mặt họ đến từng chi tiết nhỏ ý!

Hần xấu hổ, cúi đầu tỏ vẻ biết lỗi. Dù dấu đến đâu vẫn lộ. Hần là kẻ trộm thì đương nhiên nhìn người thường nhìn đồ trước để đánh giá mà...

2. Chương 2

-Cậu thực sự không có ý định chạy trốn? –gã –kẻ tôi căm ghét nhất trên đời- đến bên tôi hỏi.

-Nếu muốn trốn, chẳng phải giờ đã quá muộn sao? –Tôi trả lời, cố dấu đi sự khinh bỉ của mình, mà cũng không phải nữa. Người như tôi, giờ còn có tư cách để khinh bỉ ai?

-Nếu muốn, tôi có thể thả cậu đi! –gã nói đùa mà tôi cảm tưởng như đó là lời thật lòng của gã.

-Anh Long đùa gì chứ? Tôi không mong ước xa rời gì đâu. Miễn sao còn tồn tại được là tốt rồi!

Tôi không cần gã giả dồ thương xót. Bất cứ kẻ nào trên thế gian này cũng có thể thương xót tôi nhưng gã thì không. Gã không có tư cách để thương hại tôi hay gì đó.

Người tôi căm ghét nhất là gã. Cả đời tôi, tôi cũng không cần gã thương xót...

-Tồn tại? –Gã cười, gần ra từng tiếng- Phải, nếu đã coi sống là tồn tại sao không chết đi cho rồi? Vì cô ta sao?

Ngay khi nghe gã nhắc đến hai từ “cô ta” tôi biết là sẽ không còn có thể giấu giếm được chuyện đó lâu nữa. Người tôi khẽ run lên vì đôi chút lo lắng.

Hần nhìn người con trai khẽ rung mình. Lòng thật sự muốn đánh cho cậu một trận không thôi. Tại sao người đó còn có một cô con gái mà gã lại không chịu nói...

-Cậu cho rằng cậu có thể giấu chúng tôi trong bao lâu!

Nếu gã đã biết thì chứng tỏ tôi không còn giấu được trong bao lâu nữa. Nhưng kéo dài được thêm chút nào hay chút ấy vậy. Tôi không muốn một cô gái là mẹ đứa con của người tôi yêu rơi vào tay bọn họ. Cố gắng bảo vệ đến lúc chết cũng sẽ không hối tiếc dù rằng đó chẳng có kết quả gì. Dù rằng ngay cả người đàn ông tôi yêu cũng không biết đến sự tồn tại của họ cũng chẳng hề gì...

-Bản thân tôi còn chẳng bảo vệ được lòng tự tôn của mình thì tôi có thể bảo vệ ai? Anh Long lại đề cao tôi một bậc rồi.

Tôi không thể để anh ta tìm được cô gái đó. Đó là đứa con của người yêu đã “chết” của tôi. Tôi không cho bàn tay bẩn thỉu của họ chạm vào đứa con của anh ấy...

-Nơi này quả là nơi có thể phá hủy con người tốt nhất. Cậu xem, con người có lòng tự trọng ngút trời của mấy năm trước giờ như thế nào?

Gã quay ra đằng sau nói với kẻ được cử để “bảo vệ” tôi.

–Đã vào nơi này rồi thì ai cũng như nhau cả thôi. Tôi hay anh cũng chỉ như nhau cả.

Tôi không muốn tỏ ra mình đáng thương trước bất cứ ai trên thế gian này.

Hắn nhíu mày đánh giá. Con người này sau khi vào đây 3 năm đã không còn là cậu sinh viên nhút nhát, lúc nào cũng lo lắng, rụt rè sợ làm sai điều gì sẽ bị thầy giáo mắng trước đây rồi. Cũng phải nhìn cậu ta với con mắt khác thôi.

-Đúng vậy! Vào đây rồi ai cũng như nhau cả thôi... Trừ những loại như cậu ra!

Hắn nhìn thấy cậu co dím lại trước những lời đó của hắn. Hắn biết hắn vừa làm cho cái thành trì mà cậu cố gắng xây lên để bảo vệ mình đã bị hắn đập đổ.

“Loại như mình?... Ha ha... Loại như mình? Đúng là... trừ loại như mình ra...”

-Có lẽ nên trừ loại như tôi ra thật! Người thì đâu ở chung được với ma quỷ!

-Ngay khi cậu hợp tác cùng giáo sư nghiên cứu về “nó” cậu đã chẳng thể là người rồi...

Hắn bước đi, bỏ lại sau lưng hình ảnh cậu khụy xuống giữa căn phòng đông người.

Cậu dù có tự nhận mình là cái loại gì đi nữa, trước mắt hắn cũng không bao giờ cúi đầu. Tại sao không nói ra còn có một người con gái liên quan đến thí nghiệm đó? Tại sao không chịu nói? Là vì căm thù hắn đến mức không muốn nói ra dù phải đánh đổi cả lòng tự trọng cao ngút trời của cậu sao?

Từ bao giờ mà cuộc sống lại được cậu dùng hai từ “tồn tại” để nói về nó, mà còn nói nghe nhẹ nhàng đến vậy? Không phải sống mà là tồn tại sao? Đứa bé đó quan trọng hơn tất cả? Quan trọng hơn cả bản thân cậu? Quan trọng hơn cả...

Hắn cũng không dám xếp mình vào danh sách những thứ quan trọng hàng đầu của cậu... Cho hắn xếp vào vị trí cuối cùng chắc cũng còn không có chỗ ấy chứ. Bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong 3 năm qua đã làm cho hắn biết, hắn không thể và cũng không còn có thể trở thành một thứ gì tốt đẹp trong mắt cậu hay trong lòng cậu. Cứ như thế này, còn được nhìn thấy cậu là tốt rồi. Cậu không tự tử là hắn đã cảm ơn trời lắm rồi.

Nhưng nghĩ đến, cậu kiên quyết bị bắt vào đây “tiếp khách” cũng không khai ra người con gái của vị giáo sư kia. Nếu nói ra người con gái đó, thì cậu đâu phải vào đây. Hắn và cậu cũng đâu đến nỗi phải như ngày hôm nay?

Mà... nếu cậu nói ra, liệu sau khi thân phận hắn bại lộ, cậu còn muốn yêu hắn sao? Hắn còn có thể trở thành cái gì tốt đẹp trong mắt cậu khi mà chính hắn đang muốn cướp lấy thành quả nghiên cứu của cậu cùng người thấy cậu?

Tôi cũng không biết làm sao tôi có thể đứng dậy. Ngay sau khi hắn đi khỏi, thì tôi lại bị một người khách nhìn trúng. Dù nói thế nào tôi cũng không vui được. Dù tự tự bao che cho mình bằng một cách suy nghĩ buông thả tôi cũng không thể nào làm mình vui vẻ chấp nhận để cho người ta chà đạp. Huống chi, người khách của tôi đêm nay là một kẻ thích máu.

Đau đớn, cả thể xác lẫn tinh thần đều đau đớn.

Trong 3 năm ở tại nơi này, có kẻ đi qua cuộc đời tôi chỉ là một đêm ngắn ngủi, có kẻ cũng kéo dài vài tháng... Nhưng dù chỉ một đêm hay vài tháng, tất cả họ đều đã khắc vào tim tôi những vết sẹo không thể tẩy được. Và cũng không chỉ những kẻ đó... Chỉ riêng người tôi yêu cũng đã khắc lên tim tôi đủ thứ dấu vết từ nhỏ cho đến lớn. Lừa dối, phản bội, hận thù, yêu ghét... đều đủ cả.

Tôi cố giữ cho mình một chút lí trí cuối cùng để biết mình còn tồn tại... Những đau đớn này, những sỉ nhục nhục nhã này và cả những tiếng chửi rủa, khinh bỉ này làm cho tôi biết tôi còn tồn tại, làm cho tôi biết tôi còn có thể bảo vệ hai sinh mạng.

Đau thương nào cũng trải qua rồi thì còn sợ chi chút đau đớn đến từ thân thể. Những vết cắt trên ngực, trên đùi... đưa lại cảm giác đau đớn, nhưng tôi dùng sự đau đớn trong lòng khắc chế lại tất thảy.

-Kêu lên đi chứ!... Kêu lên xem nào.

Tôi mới không thèm kêu. Có thể trước đây, tôi không chịu được một vết dao vô tình cắt vào tay, nhưng bây giờ, có cái gì tôi chưa chịu qua? Kêu làm sao được khi mà nỗi đau trong lòng còn đau gấp trăm ngàn lần những vết cắt đang rỉ máu...

-Mẹ kiếp! Mày chề chưa đủ đau đớn?... Không sao... Tao cũng thích máu lắm.

Mày nhìn đi... Màu đỏ của nó mới diễm lệ làm sao! Có màu nào đẹp bằng nó sao?

-Nào, kêu lên vài tiếng để nghe xem nào...

Tôi trơ mắt nhìn tên khách, nhìn cả cái mũi dao nhỏ đang hạ lên ngực tôi... Vết dao này khá sâu... Máu chảy ra từ những vết khác chưa được cầm máu cùng vết cũ cứ chảy xuống hai bên sườn. Hắn tiêm thuốc chống đông! Cũng tốt lắm! Chết ở nơi này rồi cũng bị vứt xác ở nơi bãi rác nào đó cũng không khác gì ra ngoài chết dưới búa rìu, miệng lưỡi người đời cả. Nghĩ có lẽ còn tốt hơn khi được chết ở đây...

-Mày thực cứng đầu! Không kêu phải không? Mày muốn chết rồi...

Hắn dùng muối chà sát khắp lượt cơ thể tôi. “Ừ! Tốt nhất giúp tôi nhanh nhanh kết thúc sự tồn tại này đi! Tôi sẽ vì người mà cầu nguyện giúp ông!”

Nếu tự tử không được thì hãy để người ta chơi đùa đến chết cũng được. Chết sẽ không lo mẹ con người đó sẽ bị lộ. Chắc giờ người đó cũng tìm được một người đàn ông yêu thương và chăm sóc cho bản thân rồi. Chỉ tội không biết đứa trẻ có được người chấp nhận chăm sóc cho không? Cũng không biết chắc chắn đứa nhỏ có được sinh ra không nữa... Nếu có, thì đúng là một đứa trẻ gần 3 tuổi rồi...

Trước mắt tôi cứ tối dần. Chết thực tốt! Chỉ sợ không chết được mà chỉ mất máu đến xỉu mà thôi...

-Kẻ nào xếp cho cậu ta tiếp lão khát máu đó? –Hắn bực tức ngồi trên ghế, nhìn hết lượt đám người đang khúm núm đứng khom người ở dưới.

Đến giờ nghĩ lại hắn vẫn thấy sợ. Người cậu lúc đó còn nhìn ra hình người sao? Ngay cả khi người đã ngất đi, những vết thương trên người vẫn cứ chảy máu, cầm mãi mới được. Cũng chính lúc hắn nhìn thấy cả thân người máu me của cậu mới biết, hóa ra cậu đã gầy đến thế. Hàng ngày gặp đều là lúc người mặc quần áo, đã che đi thân thể, nên mới không biết người gầy đến độ gần như chỉ còn da bọc xương...

Tên khách đáng chết đó, cứ nhiên cất đến vài chục nhát, còn dùng kim kẹp lấy từng chút thịt trên người đến mức như muốn rời ra. Tên đó gọi đó là chơi sao? Là muốn giết người mới phải.

Lỡ như cậu chết! Lỡ như cậu chết...thì...

Thì làm sao? Hắn vẫn chưa nghĩ đến điều đó. Lúc đó hắn mới chỉ kịp nghĩ phải cứu bằng được người sống trước.

-Anh Long, không phải chúng tôi xếp đâu a! Là ông ta đi ra khỏi phòng, nhìn thấy cậu ta liền chỉ định cậu ta... Theo quy định của quán... Khách chỉ định ai, nếu là người chưa có người mua thì liền phải theo tiếp khách đó...

Nhìn thấy hắn lườm một cái, tên chủ quán là người trên danh nghĩa liền toát mồ hôi, đưa tay lau lau hai bên thái dương và trán đã ướt mồ hôi.

“Tên khốn kiếp này!” –hắn chửi thề trong đầu. Hắn là có kẻ nào có vị trí tương đối trong tổ chức giật dây sau lưng rồi. Nếu không thì làm sao dám làm ngơ, bắt cậu ta đi tiếp tên khát máu đó? Hắn mới không sợ tổ chức nhìn ra cái gì ở hắn. Hắn mới không thèm quẩn nếu phát hiện ra thì sẽ làm gì hắn. Cậu hiện tại cũng một lòng muốn chết, nếu vậy lộ ra thì cũng chỉ là thêm hắn chết nữa thôi. Dù gì việc hắn không báo cáo tổ chức về người phụ nữ kia cũng đã đủ tội chết rồi. Thôi thì coi như báo đáp một đoạn tình cảm trước kia vậy.

-Đã nói đến quy định của quán thì tôi cũng nói nốt. Khi nào thì quán cho phép khách đến có thể dùng thuốc chống đông máu trên người làm ở quán?

Hắn biết rõ quy định của quán, dù có chơi thế nào cũng không được dùng thuốc chống đông máu trên người của quán, tránh việc mất máu dẫn đến tử vong.

-Anh Long, chuyện này... chuyện này chúng tôi không biết...

Tên “chủ quán” này thực cũng không nghĩ xem hắn là ai, dám lấy cái quy định kia ra nói với hắn. Nhìn tên đó vuốt mồ hôi trên trán suốt, hắn mới không thêm nói thêm, cũng không cho người cơ hội phản biện.

-Cho cậu ta nghỉ ngơi 10 ngày! Chuyện này không bao giờ nhắc lại nữa.

3. Chương 3

Hắn bước đến bên giường nhìn người vẫn còn đang ngủ. Đôi mắt nhắm hờ trông khuôn mặt thật bình thản. Cứ như mọi chuyện 3 năm qua chưa bao giờ xảy ra cho cậu một vết thương trong lòng, chưa bao giờ sảy ra... và cậu vẫn cứ là cậu sinh viên nhỏ luôn luôn lo sợ thầy giáo mắng.

Hắn nhìn tới nhìn lui cơ thể trải trụa những vết cắt lớn nhỏ giờ mới được cầm máu. Nhìn đến bịch máu thứ hai đang nhỏ những giọt cuối cùng vào huyết mạch cậu... lòng bỗng nổi lên sự thương xót và cả hối hận... Phải, hối hận thực! Hối hận mình đã yêu cậu. Tình yêu hắn dành cho cậu đã chôn vùi cả hắn và cậu. Và cũng là nguyên nhân của mọi thứ phát sinh trong 3 năm nay!

Hắn vẫn thường tự hỏi, “Nếu mình không yêu em ấy thì liệu cuộc sống của em ấy có phải sẽ tốt hơn không?”, và lúc nào cũng vậy, câu trả lời mà hắn nhận ra luôn luôn là “Dĩ nhiên là sẽ tốt hơn rồi! Tốt hơn gấp trăm ngàn lần bây giờ!”

Đúng là sẽ tốt hơn gấp trăm lần bây giờ, bởi hiển nhiên cậu sẽ không phải chịu đựng bất cứ sự sỉ nhục nào đến từ những người đàn ông khác, không phải chịu những tiếng chửi ngoa ngoắt của những bọn đàn bà lắm miệng, hay ghen tuông. Hiển nhiên, quan hệ của hai người cũng sẽ không có phải thù địch như bây giờ, và hơn cả là sẽ không có cảnh cậu nằm trên giường với những vết thương như vậy. Cũng sẽ không có một kẻ tên là “Long đại ca” đang ngồi nghĩ đến những chuyện này, nhưng chắc là sẽ có một người tên là thầy giáo Phong, hay tiến sĩ hoặc giáo sư Phong ở một trường đại học nào đó. Trước lúc hắn trở thành “ác quỷ” hắn cũng từng là một con người.

Nếu không phải bọn họ lấy cậu ra uy hiếp hắn, làm sao hắn có thể rơi vào con đường này, làm tay chân cho bọn họ? Hắn vẫn có thể làm giảng viên của một trường đại học chuyên ngành sinh hóa bình thường. Mặc dù hắn sẽ luyến tiếc vì đời hắn không được yêu cậu... Nhưng chuyện ấy kể làm gì nữa, chẳng phải cuối cùng hắn cũng vẫn yêu cậu và cậu cũng vẫn căm thù hắn? Chuyện đã qua rồi thì thôi, nghĩ lại cũng chẳng ích gì. Hai từ “hối hận” nếu có thể lấy lại được nụ cười ngây ngô trên khuôn mặt cậu, lấy lại được cái vẻ mặt lúc nào cũng có vẻ nhút nhát sợ sệt trên khuôn mặt cậu thì hắn có chết cũng sẽ liều mình biến mình thành hay chữ “hối hận” kia...

Hắn cầm chiếc khăn trên tay, định lau người cậu một chút, nhưng lại không biết lau ở đâu. Trên người cậu có bao nhiêu là vết thương, nhìn không ra một khoảng da thịt nào không trải trụa để hắn lau cả. Ngay cả khuôn mặt cậu cũng có mấy vết cắt nhỏ.

Hắn gơ tay lên muốn sờ lên khuôn mặt cậu, rồi không hiểu vì sao lại hạ xuống...

Chỉ đơn giản là sợ thế thôi! Hắn sợ.

-Anh Long, trời đã sáng rồi!

Hồ đứng đằng sau hắn nhắc nhở. Hắn quay lại nhìn mắt nhìn tên Hồ kia một cái.

-Hồ! Cậu đoán xem sao tên khách khát máu đó nhìn đúng cậu ta?

-Dạ?... Có thể là do hắn nhìn thấy cậu ấy khuy xuống yếu đuối ở trong sảnh lớn của bar a.

Hắn trong lòng đã bực đến độ muốn bột phát.

-Vậy sao?

-Vâng!... Chắc vậy đấy ạ!

“Bốp” – Một tiếng, còn chưa hiểu làm sao, chỉ thấy người tên Hồ kia cúi người, gập xuống ôm bụng trái nằm ở trên mặt đất.

-Đừng tưởng chuyện gì cũng qua mắt được anh, biết không? –Hắn vẫn dùng cái giọng trầm âm, không có vẻ gì tức giận mà trái lại như một người anh cần dặn em trai.

Không chỉ cậu thay đổi, hắn cũng đã thay đổi. Đối với hắn, tuy rằng đánh đấm không phải là chuyện thường xuyên, nhưng một người giảng viên dạy về cấu tạo cơ thể người và nghiên cứu chuyên sâu về các điểm yếu dẫn đến tử vong, lại có cơ hội được thực hành cũng những bác sĩ pháp y hàng đầu trong nước mổ xẻ, nghiên cứu thường xuyên thì việc hạ gục một tên Hồ đã là gì?

Gã bước ra khỏi căn phòng thì tôi cũng mở mắt. Sau khi được bôi thuốc và truyền máu tôi đã tỉnh. Chẳng qua lưỡi mở mắt nhìn gã mà thôi. Nhìn gã cũng làm tôi thấy phiền.

Nhìn cái tên đáng ghét vẫn nằm trên mặt đất, tôi dù sao cũng hiểu chút ít, nhất định gã đá vào lá lách! Gã đó càng ngày càng thay đổi. Thật độc ác!

Tôi ngồi xuống bên cạnh, nhìn sắc mặt tái nhợt của tên suốt ngày tỏ ra mình sạch sẽ mà đem thứ ánh mắt nhìn rác rưởi nhìn tôi.

Hắn nhìn tôi ngồi cạnh mà như nhìn thấy quỷ. Chắc hắn thắc mắc không hiểu sao tôi lại dậy đi lại được? Tôi nhìn gã từ đầu đến cuối, vẻ mặt tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn còn ngạo nghễ lắm. Là vì nghĩ mình không – phải- tiếp- khách- nên có quyền dùng ánh mắt ngạo nghễ nhử tôi?

Tôi không chấp hắn.

-Tôi tỉnh từ lâu rồi! Chỉ có lúc ở trên giường trong bar là ngất thôi!

Bỗng dưng tôi muốn làm người tốt trở lại mà giải thích cho hắn. Nhìn hắn nằm bẹp dí dưới đất tôi cũng chẳng quan tâm. Người này chắc chắn lá lách dù không vỡ cũng bị bầm dập.

Bảo tôi gọi cấp cứu? Tôi chẳng dại!

Ai nói tôi độc ác cũng được, vô lương tâm cũng được! Tốt lắm, có bao nhiêu câu muốn nói, muốn chửi liền cứ chửi đi, nêu không hôm nay tôi lại không biết mình còn tồn tại hay không.

-Đồ... vô liêm sỉ! Tỉnh rồi... thì mặc quần áo vào!

Giọng hắn dù thều thào, yếu đuối nhưng vẫn có cái vẻ “ta trong sạch, thanh cao”, vẫn mang chút lòng kiêu ngạo.

Vì câu chửi này của hắn, tôi quyết định làm- người- tốt!

Mặc lại quần áo, -cũng có chút khó khăn vì những sợi vải chạm vào da thịt nát như tương trên người – tôi đến chỗ hắn nằm lục trong túi hắn cái điện thoại. Thật sự thì cũng không định mặc quần áo cho hắn, nhưng mà, nếu không mặc, mấy vị “thiên thần” chắc sẽ nhầm tôi là bệnh nhân mà tống tôi lên cái xe đó cũng nên. Tôi mới không cần đến bệnh viện!

Bấm một dãy số mà bất cứ kẻ nào dù là có ý thức sống hay có ý thức tồn tại cũng sẽ nhớ. Tôi dù không muốn sống, nhưng tồn tại thì vẫn phải tồn tại, hơn nữa, trước đây tôi còn học về những thứ liên quan đến ba con số thần thánh: 115

Khẳng định lá lách của hắn bầm dập là không thể tránh khỏi, không khéo còn có thể bị vỡ, nếu không được xử lý kịp thời sẽ bị xuất huyết vùng bụng mà dẫn đến tử vong cũng là chuyện dễ dàng đối với một cú đá của gã.

Tôi nói thực, cái gì cũng có thể đùa, trừ việc đùa vào bác sĩ! Nhất là những kẻ chuyên môn nghiên cứu về mấy điểm trí mạng của con người! Đánh nhau với gã? Gã có thể cắt động mạch chủ tay trái của bạn mà coi đó là tự vệ chính đáng, dù bạn chết ngay sau đó vài phút thì hắn vẫn có thể ung dung “vì tự vệ chính đáng” mà sống nhớn nhò ngoài vòng pháp luật.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt có vẻ căm thù lắm. Tôi biết chứ. Nhưng mà kẻ hắn, hắn nghĩ rằng chỉ cần chịu đựng một chút sẽ có người đến gọi xe cấp cứu cho hắn ấy mà. Hắn ghét nhờ đến một kẻ “điểm” như tôi cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà hấn thì có gì khác tôi? Tôi cũng không phải kẻ mù, dù không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, nhưng cái gì đập vào mắt hàng ngày thì có lẽ tôi vẫn nhận thức tốt lắm. Như việc hấn đang rất rất tức giận vì có nhiều kẻ đến chửi tôi khi thấy hấn cứ tựa ở cửa liền nhầm hấn là tôi chẳng hạn. Lúc đó khẳng định hấn rất hận tôi, chỉ thiếu điều là nhảy vào bóp chết tôi ngay ấy, nhưng mà lúc ấy mà hấn nhìn thấy gã “đại ca của hấn” thì hấn cũng sẽ trở nên dịu dàng lại ngay thôi. Thế nên tôi cũng chẳng ưa gì hấn. Không phải hấn yêu đại ca hấn sao? Chẳng phải tôi và hấn giống nhau? Chẳng qua là, tôi có ngủ với nhiều tên hơn mà thôi.

Cũng đừng thắc mắc vì sao tôi không nhân cơ hội này mà chạy trốn. Cái xóm trọ này không phải chỉ là một cái xóm trọ nghèo bình thường với những gã lao công lực lưỡng, những “sinh viên” nghèo xinh đẹp. Họ với tôi cũng chẳng khác gì nhau, có khác chỉ là khác ở lúc đầu mới vào đây, có người bị ép buộc, có người thì tự nguyện thế thôi. Tôi cũng chẳng đại mà tỏ vẻ mình nhận thức được họ. Biết họ làm gì để sinh sống...

Chẳng phải gã đã một cú trí mạng rồi bỏ đi là hết chuyện. Gã biết sẽ có người gọi điện thoại, sẽ có người lại đến thay ca cho hấn để hấn được đi điều trị.

Lúc chiếc xe cấp cứu đến, những vị thiên thần áo trắng cho hấn lên cáng, đưa lên xe đi khỏi, thì “hàng xóm” của tôi sang chơi. Điều rất đặc biệt! Và tôi cũng hiểu, từ giờ gã đẹp mã này sẽ lại nghe mấy câu chửi rửa cùng tôi. Sẽ cùng tôi suốt ngày như hình với bóng. Chỉ có điều tôi vô cùng ghét những cái bóng này của mình.

Nhưng mà cái bóng này có vẻ sẽ khác...

-Oa... Người vừa rồi là bị làm sao thế?

-Hấn dám leo lên giường của tôi!

Cậu ta hơi đỏ mặt. Hiển nhiên là không tin câu nói kia của tôi. Đến tôi còn chẳng muốn tin nữa là.

-Gan nh? Như vậy mà cũng dám leo lên giường của anh! –Hấn biết tôi nói chẳng ra làm sao cũng hòa theo.

Tôi nhìn hấn, khuôn mặt cũng thực đẹp, khẳng định nghề nghiệp trước kia...

-Anh nhìn tôi gì chứ? Có muốn nhìn đẹp trai thì cũng chỉ có thể nhìn anh thôi!

Khuôn mặt tôi toàn bộ những vết cắt lớn nhỏ, có gì đẹp?

-Tôi tên là Đạt!

-Tôi còn tưởng anh tên Báo!

-Sao lại thế chứ? Chắc anh đã nhận ra xóm này không bình thường từ lâu đúng không?

Tôi chẳng thèm đáp.

-Anh đừng nghĩ rằng có thể lừa tôi. Tôi nhìn phản ứng của anh một cái liền biết anh nhận ra xóm này có vấn đề. Tôi...

Mặc kệ hấn nói, tự biên tự diễn một mình đi. Tôi mệt lắm, cần ngả lưng một chút. Cử tên nào đến không cử, cử một cái tên lẩm mồm hơn cả con gái. Thế này thì có gì hay, phải chỉ là cái tên Hồ thì tốt rồi, lâu lâu không có người đến “nhắc nhở” mình còn tồn tại thì lại cần đến vài lời của hấn nhắc mình còn tồn tại...

-Anh không nghe cũng được thôi, nhưng có một người chiều nay đến nhờ tôi chuyển lời cho anh nha... Cô ta nói, chỉ cần nói với anh: Đó là một bé trai

Tôi mới không thèm mắc bẫy họ. Nằm cũng không nằm yên, lưng đều truyền đến chút cảm giác đau. Mấy vết cắt ở lưng cũng tương đối sâu mà. Tôi đành nằm ghé người quay lại lưng lại với hấn.

Tên khốn này vừa xuất hiện liền làm tôi biết mình còn có thể biết đau.

4. Chương 5

Cậu cũng không muốn cắt nghĩa tình cảm của hai người kia nhiều. Trực tiếp đi làm nhiệm vụ của mình...

Không cần tôi trả lời, hắn cầm lấy ống tiêm đã được gỡ để sẵn ở trong cái ngăn bàn cũ nát ở cạnh giường đi đến bên cạnh tôi.

Không biết hắn có biết tiêm không nữa. Tôi chẳng hi vọng người ta lấy tay tôi để làm bài tập cho các bài học tiêm. Trước đây ở trường, do quá hiền lành mà giờ thực hành nào mà không trùng giờ lên lớp là cũng bị các bạn học chuyên ngành y ở cùng kí túc xá kéo đến để lấy người làm thí nghiệm tiêm dưới da, lấy ven, tiêm tĩnh mạch... Thực nghĩ đến cũng đã sợ. Quả là hiền lành thì bị người ức hiếp là không sai! Giờ tôi cũng không thực sự quá sợ đau như trước kia nữa. Nhưng... hắn đang làm gì thế kia?

Đó... là cách cầm mũi tiêm tiêm... người sao?

Nhìn hắn dùng cả năm ngón tay cầm mũi tiêm tiến về phía tôi, trong lòng đã thực sự hoảng. Tôi nghi ngờ thứ trong tay hắn cầm không phải là một mũi tiêm mà là một cái thuổng để hắn đào đất mới đúng – không thì cũng là cầm con dao đang chuẩn bị đâm người.

Hắn bước lại gần tôi, nở nụ cười mà tôi nhìn không thấy được chút thiện ý.

-Anh sợ tiêm sao?

-Cậu có biết tiêm không? –Không sợ mới lạ.

-Sao lúc này hắn tiêm cho anh, anh không kêu đau?

-Hiện tại cậu đang cầm trên tay là con dao chọc tiết lợn sao? – Tên ngốc này thế mà cũng hỏi được!

Nếu gã cũng cầm mũi tiêm như hắn ta, tôi cũng không có sợ như vậy, bởi ít nhất hắn... cũng là bác sĩ... Không, đã từng là bác sĩ mới đúng!

-Tôi là đang cố ý trả thù anh lúc này đã tôi một cú!

Thật sự là nhỏ nhen! Không nên chấp. Tôi nhắm mắt lại, chẳng quan tâm hắn sẽ biến cánh tay của mình thành cái gì mới cam lòng.

Thật kì lạ là chỉ sau mấy câu nói chuyện với hắn, tôi lại thấy mở lòng mình hơn. Dù vẫn là cái kiểu nói chuyện chọc tức nhau, nhưng tôi cũng thấy được sự cởi mở trong lòng mình. Tôi không có đề phòng hắn như đề phòng tên Hồ hay những kẻ khác cũng từng được cử đến để trông chừng tôi. Tôi thấy mình nói chuyện với hắn cũng tự nhiên hơn, không có nghi ngờ hay canh cánh lòng khi nói chuyện với hắn. Có lẽ là vì hắn cũng giống tôi, bị người ta chà đạp. Hoặc cũng có thể là từ câu nói đó mà tôi tin tưởng hắn nên sự đề phòng trong lòng đã giảm đi rất nhiều.

-Đợi mấy ngày nữa, có cơ hội tôi sẽ đưa anh trốn đi!

Tôi mở tròn mắt nhìn hắn...

Hắn nói rất nhỏ bên tai làm tôi không biết có phải hay không mình nghe nhầm?

Tôi không nghe nhầm? Hắn nói sẽ đưa tôi trốn khỏi chỗ này...

Điều này là thật sao?... Có điều tốt đẹp như vậy?... Thực sự có điều tốt đẹp như vậy sao? Ai đó làm ơn máng tôi một câu để tôi biết mình không mơ... mình không nghe nhầm với!

-Tiêm xong rồi!

Hắn rút cây kim ra, nhìn tôi đang ngây ngốc cười cười: -Không đau, đúng không?

-.....

Tôi vẫn còn đang ngơ ngác. Không biết có đúng hay không mình bị đau quá mà sinh ra ù tai?

Trời ạ! Giá có ai đó ở đây máng chửi tôi một trận chắc tôi đã biết mình không nghe nhầm...

-Anh còn ngây ngốc cái gì? Đại ca kêu cho anh nghỉ mười ngày để dưỡng thương trên người đó!

-Cậu chửi tôi một câu gì đó có được không?

Trời ạ! Tôi vừa nói cái gì thế này? Đề nghị một người chửi mình...?

Đã quen nghe người ta chửi mình để xác định mình là còn tồn tại hay không rồi. Lúc này lại đề nghị người khác chửi mình để xác định thánh giác của mình... Thói quen thực đáng sợ! Không biết ở đây thêm vài năm nữa... khi muốn xác thực sự tồn tại của mình thì tôi lại dùng cách gì? Không phải lại... Chỉ nghĩ đến đã thấy sợ.

-Anh thích người ta chửi mình đến thế sao?

-Chỉ là muốn biết mình đã chết chưa sau khi bị cậu tiêm...

Tuy không biết điều hắn nói có phải là sự thực không, nhưng tôi cũng không muốn bỏ qua bất kì cơ hội nào khi có thể rời khỏi đây cả...

Nếu đã ra khỏi được đây, lại lo gì không có cuộc sống tốt hơn nơi này? Chắc cũng chưa đến nỗi như nàng Kiều bị gã Sở Khanh lừa? Thoát khỏi đây rồi, cuộc sống có cực khổ hơn gấp trăm lần cũng không làm mình thấy hổ thẹn với mình, cũng cho mình thanh thản, có thể nhắm mắt ngủ ngon vào mỗi đêm... Không phải lo là đêm nay mình sẽ bị kẻ nào “đề”, bị kẻ biến thái nào nhìn trộm. Được sống mà thoát khỏi những điều lo nghĩ như thế dù có cực khổ mấy cũng chịu được. Tồn tại như thế này lâu hơn nữa, tôi sợ đến mình là ai tôi cũng quên mất thôi...

Thành thực với bản thân mà nói, tôi thấy mình cũng có lỗi với bản thân mình lắm.

Kể từ khi bị bắt tới cái quán bar đó làm việc, tôi chưa từng ngủ ngon một đêm, chưa từng có một giấc ngủ yên lành. Chỉ sợ ngủ say thì sẽ lại có chuyện gì đó xảy ra. Lúc nào trong thâm tâm tôi cũng nhận định mình đang bị những người khách cưỡng bức... Vậy thì làm sao tôi có thể ngủ yên được khi bên cạnh là cái tên vừa cưỡng bức mình?

Ngay đến giấc ngủ trưa cũng thật hiếm hoi. Cũng may, (gã còn có nhân tâm) hơn một năm trước, gã đã cho tôi ra xóm này ở. Tuy rằng căn phòng tồi tàn, nhưng chi ít, giấc ngủ trưa cũng đến với tôi dễ dàng hơn...

Vậy là mười ngày đến không phải tiếp khách?

Vậy mười ngày đến tôi sẽ sống thế nào?

Mười ngày đến sẽ làm thế nào?

Thật ước gì ngay ngày mai có thể trốn thoát khỏi nơi này...

Con người thực kì lạ... Khi để yên không dấn động gì đến thì cứ tưởng mình đã quên, không còn quan tâm đến nó nữa, nhưng khi được khơi gợi đến thì điều tưởng chừng đã quên, đã cho là không quan trọng nữa lại ào ào kéo đến làm bạn lại chú ý đến nó hơn bất cứ thứ gì khác!

Tối này, lại là một đêm khó ngủ cho hai người... Chi ít là vậy!

Búng một cái, đầu lọc thuốc bật ra, hắn gặm đầu lọc vào miệng, định bật lửa châm thì lại nghĩ đến, cậu từng nhắc hắn đừng hút thuốc lá. Vứt lại bao thuốc lá và chiếc bật lửa vào ngăn chứa trên xe. Hắn ngậm đầu lọc thuốc chạy trên miệng, bật cười khi nghĩ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Hắn làm ở khoa giải phẫu, thế cho nên, công việc cũng không ít chút nào, nhất là khi lại phải thường xuyên đi cùng các bác sĩ giải phẫu của cảnh sát học hỏi kinh nghiệm để lấy kiến thức dạy học sinh. Mà cuộc họp hôm nay, lại bàn về các vấn đề mà hắn mới tìm hiểu được sau hai tháng trời cùng các bác sĩ làm việc với những cái xác đã bốc mùi, cực khổ bao nhiêu mới có được... Vậy mà, một số giảng viên lâu năm lại cổ bỏi mồm, xem nhẹ thành quả mà gã phải cực khổ lắm mới có được, chỉ vì họ lo danh tiếng của mình sẽ bị kém đi khi kết quả hắn có sẽ làm cho những công trình nghiên cứu của các vị ấy có nguy cơ bị đánh giá lại.

Cuối cùng thì nổ ra tranh luận... Phải dừng lại cuộc họp “để mọi người bình tĩnh suy xét” –ông trưởng khoa đã nói như vậy đấy!

Thế nên, hắn nhận ra, một giảng viên trẻ như hắn sẽ không có cơ hội phát triển nếu thành quả đúng đắn của hắn bị bác bỏ ở trường này... Chán nản, hắn mua bao thuốc định tìm chỗ vắng vẻ một chút để hút trộm

vài điều thuốc – điều này không phải là thói quen của hắn. Tuy nhiên, với tâm trạng lúc đó, hắn tự cho phép mình làm điều mà trước nay hắn chưa từng làm: hút thuốc lá!

Đúng lúc hắn châm cho mình điều thuốc, hút chưa được đến hai hơi thì cậu ở đâu lại xuất hiện ở đầu hành lang. Hắn biết cậu! Vì ở ngôi trường này, kẻ được tuyển thẳng không qua thi cử như cậu thực là rất hiếm. Cậu thực sự là một tài năng thực sự. Hắn đã xem qua kết quả bài thi thử của cậu.

Đề bài đối với một học sinh cấp ba mà nói là quá khó, thậm chí còn lo không đủ thời gian để làm. Cậu làm bài tốt đến độ hắn còn tưởng cậu được giúp đỡ hay có tài liệu, dù hắn biết với cái kiểu thi kén chọn nhân tài vào lớp bồi dưỡng đặc biệt dành cho những người được cho là có tài năng bẩm sinh về y học như cậu thì chuyện quay cóp là không thể xảy ra. Cậu không chỉ khoanh đúng đáp án cả một trăm câu hỏi, mà có những câu, bên cạnh đáp án đã khoanh, ở mục trống cho thí sinh nêu những hiểu biết của mình, cậu đã giải thích, chứng minh cho đáp án mình chọn bằng sự hiểu biết đáng kinh ngạc so với một cậu bé chỉ mới 17 tuổi!

Cậu mặc một cái áo sơ mi trắng với một cái quần đen –trông như một học sinh cấp ba. Mà cũng phải, cậu vốn chỉ là học sinh cấp ba mà! Cậu cúi đầu, đi rất chậm lại có vẻ rụt rè. Trông vẻ ngoài của cậu thực sự nhu thuận, có vẻ gì đó yếu đuối, dễ bị người bắt nạt... Hắn nghĩ, đó là do cậu tự ti về hoàn cảnh xuất thân của mình...

Cậu cứ cúi đầu đi, nhìn dưới chân mà chầm chậm bước từng bước, càng lúc càng gần hắn.

Hắn không khỏi nghi ngờ cậu đang đếm từng bước chân của mình. Nghĩ chắc cậu cũng cứ thế đi qua hắn mà không hề nhận ra sự xuất hiện của hắn trong hành lang vắng này. Hắn cứ chăm chăm nhìn cậu...

-Hắn anh phải biết hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, nhỉ?

Ngay lúc hắn đang nhìn cậu rất chăm chú lại không nhận ra cậu từ khi nào đã dừng trước mặt mình, ngưỡng mắt nhìn hắn hỏi với giọng có vẻ rụt rè. Có thể đó chính là cái gọi là nhìn đến xuất thần – là trạng thái tưởng mình nhìn chăm chú một thứ gì đó, một người nào đến mức những thứ khác chúng ta đều không quan tâm? Không nhận ra sự dịch chuyển của họ và của cả hành động của họ?

5. Chương 6

Câu hỏi làm hắn thoát khỏi cái nhìn của chính bản thân dành cho cậu. Hắn chớp mắt, nhìn người đang đứng trước mặt. Hắn hoàn toàn bất ngờ trước câu hỏi của cậu!

“Hóa ra không biết mình là thầy giáo sao?” –Hắn đã nghĩ như thế. Thế nhưng sau này hắn mới biết, cậu biết hắn là giáo viên ngay từ đầu. Cũng biết mình thực ngốc, vì chỉ cần nhìn vào áo khoác blue trắng của hắn cậu hoàn toàn có thể nhận ra hắn là thầy giáo. Đó chỉ là một cách cậu “diễn” để làm quen với hắn.

Cùng với cái suy nghĩ của mình, hắn đem cậu đánh giá từ đầu đến chân. Khuôn mặt của cậu không quá nhỏ nhắn, nhưng da cậu mịn, không có bị mụn như những đứa trẻ trong tuổi dậy thì mà hắn từng tiếp xúc. Có lẽ cậu ít hoạt động – hắn nghĩ thế, bởi trông tổng thể thì người cậu có vẻ gầy, làn da lại có phần trắng hơi nhợt nhạt. Đôi mắt rất sáng trong lại có chút gì đó dịu dàng, quan tâm... làm hắn nhìn vào cũng tính tâm lại đôi chút. Hắn muốn mình được tỉnh tâm hơn!

Hắn không nhận ra một cách kì lạ rằng nhìn vào mắt một người khác rất chăm chú là có gì đó bất bình thường. Ánh mắt ôn nhu của cậu cứ như chìm cái nhìn của hắn vào sâu thẳm của sự quyến rũ!

Hắn cứ nhìn như vậy thực lâu và thực chăm chú... Bởi ở trong đôi mắt ấy, hắn tìm được sự tĩnh lặng cần thiết cho bản thân. Khẳng định nếu cậu không chớp mắt, cúi đầu xuống thì hắn sẽ vẫn còn nhìn cậu như vậy –Không biết nhìn đến bao giờ?

Cậu cúi đầu, mặt đỏ lên dưới cái nhìn của hắn.

-Ừm... Cậu là sinh viên mới?

Hắn lấy giọng bình tĩnh hỏi cậu.

Đó là lần đầu tiên hắn nhìn một người chăm chú đến vậy! Cho nên hắn thấy ngại... Mà hắn là dù sau này nhìn một ai khác đến thất thần như vậy, hắn cũng sẽ không thấy ngượng ngùng lung túng như bây giờ.

-Dạ... Vâng!... Em là sinh viên mới ạ!

Hắn cũng sẽ không biết rằng cậu đã lấy hết can đảm để bước đến chỗ hắn. Chình vì lo lắng, sợ hãi nên cậu mới đi chậm một chút, chừa cho mình chút thời gian để hít thở và điều hòa nhịp tim. Cậu nhìn thấy hắn hôm đến thi thử và đã bị cái vẻ bận rộn của hắn thu hút ngay từ đầu.

Cậu thực ra là người trong cứng ngoài mềm! Nhìn cái vẻ ngoài nhút nhát của cậu sẽ không tin được cậu là người rất kiên nghị. Ba năm nay, hắn hoàn toàn không nghĩ cậu sẽ kiên trì được đến vậy. Dù hiểu cậu không phải vì mình mà cố gắng tồn tại, nhưng chỉ ít cậu còn sống đã là một niềm an ủi rất lớn đối với hắn. Trong tổ chức này, một người đến từ “ngoại đạo” như hắn vốn không có tiếng nói gì, hắn đã phải làm rất nhiều chuyện để khẳng định được vị thế của hắn như ngày hôm nay. Hắn làm tất cả, dâng lên kẻ đứng đầu công trình nghiên cứu tốn của hắn tám năm trời –từ khi hắn còn là sinh viên cho đến khi hắn đã là tiến sĩ mới hoàn thành, – kể cả là phải tự đâm mình một dao đau đớn vào bụng, có thể mất mạng bất cứ lúc nào nếu không được cứu chữa chỉ để đổi lấy lòng tin từ kẻ đứng đầu của tổ chức ăn cắp công trình nghiên cứu của người khác mà hắn căm ghét nhất, kể cả việc củng cố thế lực và địa vị này bằng cách hững hờ hai viên đạn nhắm vào kẻ đứng đầu kia... Tất cả những sự chịu đựng đó đều không phải vì hắn ham tiền tài địa vị, ham quyền lực mà bởi vì một lí do đơn giản: Hắn phải có quyền lực trong tay thì mới bảo vệ được cậu!

Mặc dù không thể đưa cậu thoát ra ngoài, nhưng hắn đã cố gắng giúp làm giảm bớt được một chút khó khăn đối với cậu thôi cũng là tốt lắm rồi. Và hắn cũng chỉ mong mình có thể làm giảm đi những đau khổ mà cậu phải chịu đựng.

Hắn xếp cho cậu mỗi đêm tiếp một khách là điều đã khó chấp nhận đối với tổ chức... Và nếu làm quá lên thì cậu lại bị chuyển khỏi câu lạc bộ hắn quản lí thì nhất định cậu sẽ không chịu đựng được.

Đừng hỏi hắn cảm thấy thế nào khi nhìn người mình yêu phải nằm dưới thân của kẻ khác chịu đủ mọi loại xâm phạm. Cảm giác đó không thể nói được bằng lời. Chỉ những ai đã trải qua mới biết được sự chịu đựng và nỗi đau mà hắn phải chịu trong suốt ba năm qua. Hắn chỉ có thể bảo vệ cậu khi hắn đủ mạnh. Đủ mạnh là khi hắn có thể có đủ thế lực bảo vệ cậu trước tổ chức kia. Có thể đảm bảo cậu rời khỏi đây mà vẫn được sống. Còn hắn, khi giúp cậu rời khỏi đây rồi, hắn có chết cũng cam lòng. Thế nhưng hắn vẫn muốn mình có thể sống bên cậu hơn...

Hắn định khi đủ mạnh để có thể bảo vệ cho cậu, hắn sẽ đưa cậu ra ngoài, dù lúc đó có bị bọn họ truy sát, hắn cũng có khả năng bảo vệ cậu. Nhưng sự việc đem qua đã làm hắn sợ hãi! Cậu không tự tìm cái chết, nhưng người khác cũng sẽ không để cậu sống yên ổn trong sự “bao bọc” của hắn. Cỗ lễ cũng đến lúc nên để cậu đi rồi –dù là hắn chưa thể bảo vệ nổi cậu.

Hắn muốn nhìn thấy cậu ngay lúc này!

Có tiếng xe đỗ ở cổng sau của xóm trọ nhỏ. Nó trở nên rõ ràng trong không gian yên tĩnh lúc hai giờ sáng. Thường thì vào giờ này, con người ngủ say và sâu giấc nhất.

Thế nhưng, đối với tôi thì không phải vậy.

Tôi trở mình, đứng dậy bước ra sân “ngắm trăng”!

Mùa thu, trời ở đây đã trở lạnh vào ban đêm.

Hôm nay trăng sáng! Ánh sáng dịu dịu, bàng bạc phủ lên mọi vật trong cái xóm nhỏ, in cả hình cái cây đen ngòm bên bể nước lên trên mặt sân bê tông đã chẳng chịt vết nứt. Lúc này đã hơn hai giờ sáng, trăng vừa đúng đỉnh đầu. Trong cái sân nhỏ của khu trọ nằm thọt lõm giữa các khu nhà cao tầng này thì đây là khoảng thời gian duy nhất trong đêm có thể thuận lợi nhìn được trăng –còn tùy vào các mùa khác nhau nữa. Sống ở đây một thời gian tôi nhận ra lúc nào mình có thể nhìn thấy ánh trăng ở khu này.

Chẳng màng năm tháng, chẳng màng thời gian nhưng tôi lại mong trung thu. Mà hắn là không phải mong mà là lo lắng ngày trung thu sẽ đến?

Tôi cảm hận mùa thu nhưng mà cũng da diết chờ mùa thu. Mùa thu là cái mùa tôi được sinh ra. Nhưng nó cũng là cái mùa cướp đi tất cả của tôi. Gia đình, tình yêu và cả lòng tự trọng, sự kiêu hãnh của tôi.

“Đời”? Thực ra nó là cái gì? Có “đời” sao? Người ta nói đến “số phận”, nói đến “đời” chắc chỉ để nhắc mình còn có một chỗ để tin tưởng rằng tương lai mình đã được sắp đặt? Vốn chẳng có cái gì gọi là số phận cả... Cái gọi là số phận chỉ là cái công cụ để người xưa dọa nạt đám con cháu hậu bối mà thôi. Họ đặt ra cái gọi là số phận chỉ nhằm thủ tiêu đi sự cố gắng, nghị lực của con người vươn lên trong cuộc sống. Đã luôn nghĩ thế, nhưng mà tôi vẫn bị “số phận” dọa sợ. Ngày ngày trong lòng mang số phận chết tiệt đó ra mà chửi rửa. Thế nhưng mà tôi nhận ra chửi như thế cũng không phải là cách. Mà khinh bạc đời! Chửi mắng đời? Tôi có tư cách không?

Trời có vẻ lạnh rồi thì phải. Hấn thấy cậu đưa hai tay tự ôm lấy cánh tay mình xoa xoa. Lòng thực không vui vì cậu chẳng bao giờ biết chăm sóc bản thân mình cả. Nhớ lúc trước, mùa đông mà cậu luôn mặc mỏng manh làm hấn không khỏi lo lắng...

“Em thích được cảm nhận cái lạnh thấu xương là như thế nào. Em muốn biết thực chất lạnh nhất là ở đâu...”
–Hấn đột nhiên nhớ đến cậu từng nói như vậy trong mùa đông đầu tiên cậu gặp hấn...

Là cậu đang có chuyện muốn suy nghĩ? Không! Nhất định là cậu đang thấy cô đơn.

Hấn từng thấy cậu mặc một cái áo mỏng manh đứng dưới những cơn mưa phùn lạnh cóng, tê buốt của mùa đông. Hấn không hiểu chuyện gì khiến cậu thường xuyên có những cách cảm nhận cái lạnh khác thường như vậy. Nhưng thắm sâu trong lòng, hấn muốn cậu biết quý trọng bản thân hơn. Hấn đã từng bước đến bên cậu rất quyết đoán, kéo cậu vào trong căn phòng ấm áp giúp cậu làm ấm người, nghiêm khắc nhắc cậu lần sau không được làm vậy nữa. Lúc đó cậu chỉ cười cười, không đáp lại hấn, nhưng cũng từ đó trở đi, cậu không bao giờ ra ngoài ban công hay trèo lên sân thượng đón những trận mưa phùn buốt giá kia nữa.

Nhưng hiện tại, hấn lại không thể bước đến bên cạnh khoác cho cậu chiếc áo nói gì đến chuyện có thể kéo cậu, ôm vào lòng sưởi ấm cho cậu?

Hấn biết lời nói kia của cậu còn có ý khác. Nhưng hấn lại không biết đến tận cùng là cậu đã trải qua những gì mà lại có thể tạo ra ở cậu những hành động khác người như vậy... Giáo sư của cậu thì nói “đó là sự khác biệt giữa thiên tài và người thường”.

Phải thế chẳng? Nhưng tại sao hấn lại không nghĩ như thế? Hấn cảm thấy như cậu đã bị tổn thương tình cảm ghê gớm mới nói ra câu nói như vậy... Có lẽ cậu có cảm nhận cái lạnh riêng?

6. Chương 7

Hấn đau xót nhìn từng hành động và cử chỉ nhỏ của người thương yêu.

Dấu mình sau cánh cổng, hấn nhìn người thương yêu với ánh mắt nồng nàn. Nhìn cậu ngấm trắng là niềm vui thứ hai của hấn khi sống những ngày tháng tăm tối ở đây – nhìn thấy cậu mỗi ngày là niềm vui lớn nhất của hấn. Sống ở đây, hấn cũng chỉ có được hai niềm vui đó. Nhưng nếu được gọi tên cậu – một cách thân thương, trìu mến – thì còn hạnh phúc nào hơn?

Hấn sẽ còn đau xót hơn nếu biết về quá khứ của cậu! Tất cả những gì cậu đã trải qua trong sự ấm lạnh của những người thân cùng sống dưới mái nhà. Và nếu biết về thân thể của cậu, chắc hấn sẽ còn bất ngờ hơn. Chẳng qua, người ta cũng chỉ biết bố mẹ cậu đã mất trong một vụ tai nạn cách đây mười hai năm mà thôi. Còn sự thực thắm khốc đằng sau nó thì đã có đến mấy ai biết? Những gì cậu phải trải qua trong thời gian đó mấy ai từng nghĩ một đứa trẻ mười tuổi lại có thể tiếp nhận được? Cái đó thật khó nói hết được bằng lời.

Hình ảnh người cậu đầy máu của đêm hôm qua bỗng hiện lên trong đầu hấn khiến hấn rùng mình sợ hãi! Cái chết luôn rình rập quanh cậu kể cả khi hấn cố gắng để bảo vệ cậu tốt đến đâu đi nữa. Hấn nhận ra mình không thể bảo vệ tốt cho cậu như hấn vẫn tưởng...

Hắn không biết mình còn có thể nhìn thân ảnh kia bao nhiêu lần nữa? Nhưng hắn biết, chỉ cần hắn còn lái xe đến đây vào đêm khuya, thì hắn sẽ còn được nhìn thấy thân ảnh kia. Hắn tin, vóc dáng cao gầy đó sẽ vẫn bước ra ngoài khi nghe thấy tiếng động cơ xe dừng lại. Hắn có thể tự tin như thế bởi đơn giản là hắn tin vào tình yêu... Cũng có thể chỉ là hắn tin vào cậu.

Tôi lên cầu thang trở về phòng trọ của mình. Nhìn đến tên ngồi cạnh cửa kia liền buồn cười không chịu được. Vậy mà cũng gọi là cạnh chừng tôi? Hay gã đã chọn những kẻ hám ngủ nhất để cạnh chừng tôi?

Đi lướt qua hắn về đến cái giường của mình, tôi nhẹ nhàng đặt mình xuống giường. Có lẽ, đêm nay giấc ngủ sẽ đến dễ dàng hơn.

Hắn không vội rời khỏi chỗ nấp. Ngược mắt nhìn lên mặt trăng, hắn chẳng cảm thấy cảm giác gì cả. Khi cậu không ngắm trăng thì mặt trăng đối với hắn không hề có ý nghĩa, nó đơn giản là một vật thể có hình tròn và tỏa ra ánh sáng bạc bạc chán ngắt. “Không hiểu em thấy mặt trăng có gì đẹp?...” –hắn thầm thì rồi quay lưng, đi về phía chiếc xe. Chỉ ít đêm nay hắn cũng có thể sẽ chớp mắt được một chút.

Cái đồng hồ chết tiệt này... Sao từ lúc nào đã bảy giờ rồi mà bây giờ mới bảy giờ mười phút? Còn pin không đây?

Thực tức mình chết mà! Nhìn đến nhìn lui vẫn cứ bảy giờ.

-Anh là mong thời gian trôi sớm hơn hay là chậm hơn? Nhìn thấy sốt ruột như thế...

Hắn chưa nói hết câu đã bị ánh mắt của cậu làm cho cứng họng.

-Liên quan đến cậu? Hừ!

Mẹ kiếp! Liên quan quái gì đến hắn. Nhìn đồng hồ thì đã sao? Có ai quy định là nhìn đồng hồ thì sẽ biểu thị sự sốt ruột sao? Thực tức cười!

Mà gã khốn từ sáng đến giờ không biết đang làm gì? Liệu chuyện bỏ trốn có bị phát hiện không? Mà hằng ngày, giờ gã cũng đã lướt tới đây vài lần rồi ấy chứ, sao hôm nay vẫn chưa thấy bóng dáng đâu...

-Anh ta đến hay không làm anh mất hứng đến vậy?

-Cậu không nói tôi cũng không đến nỗi bảo cậu cảm!

Oa... Vậy mà tức giận thật? Đạp ngồi耿耿 người. Chỉ đoán lung tung là anh ta đang chờ kẻ kia, thế nhưng đúng là đang chờ thật.

Nét mặt ngả ngớn thường ngày trầm xuống. Không phải hắn tự dưng bất chấp mạo hiểm để đến đây cứu người. Nếu không vì tình cảm riêng tư, không vì mình nợ người này một cái ân cứu mạng thì cho dù có điên, chắc chắn hắn cũng không vào chỗ này để nổi loạn, để nổi điên mà tìm cái chết.

-Chắc chắc...

Sao người xung quanh hắn toàn là những kẻ yêu đến mù quáng thế nhỉ? Mà có thể trách ai khi bản thân cũng là một kẻ yêu đến mù quáng? Không phải yêu đến mù mịt đầu óc rồi thì hắn đến đây sao? Tại sao hắn ở chỗ này? Còn không phải vì người mà hắn yêu muốn nhờ hắn đến cứu người này sao?

Nói mới thấy Hải Thanh – anh ta cũng yêu đến mù mịt rồi. Kẻ kia gây ra cho hắn bao nhiêu đau khổ vậy mà anh ta vẫn cứ yêu kẻ kia. Thực không thể hiểu, tại sao tình yêu lại có sức giết người như thế? Nhưng mà nói cũng phải nghĩ đến mình. Hắn thế nhưng yêu một người không yêu hắn, vậy mà hắn vẫn liều mạng vì một lời nhờ của người mà hắn yêu. Hắn biết mình còn hết thuốc chữa hơn cả Hải Thanh. Anh ta chỉ ít còn biết kẻ kia yêu anh ta. Còn hắn thì sao? Người hắn yêu không hề yêu hắn, trong lòng luôn tâm tâm niệm niệm về Hải Thanh, thế nhưng một câu nói mong hắn giúp đỡ cứu Hải Thanh ra khỏi chỗ này, hắn liền như điên như dại, tìm mọi cách trà trộn vào đây bất chấp nguy hiểm cứu Hải Thanh cho người mà hắn yêu vui lòng. Như vậy còn không phải hắn mới là kẻ mù mịt vì tình nhất?

-Nè! Hải Thanh!...

Anh ta lại để đầu óc bay đến chỗ kẻ kia rồi sao? Không nghĩ đến cậu bé hoạt bát ngày xưa lớn lên lại vì tình mà trở nên như vậy, hắn chỉ đành thở dài ngao ngán. Anh ta đầu óc thông minh, trí nhớ rất tốt, cái

gì nói qua một lần thì nhớ mãi, thế mà lại đem một người từng là hàng xóm chơi chung với nhau như hân quen sạch sẽ.

-Hải Thanh!

-Cái gì? –Hải Thanh giật bản mình, giọng có chút bất mãn.

Chú ý mới thấy hai cô gái của phòng bên cạnh vừa đi qua trước cửa phòng của bọn hắn. Đây là thời cơ tốt nhất để nói chuyện riêng với anh ta một chút. Hắn không ngại ngần gọi một tiếng to, đem linh hồn Hải Thanh trở về với thể xác.

-Anh thực sự không nhớ ra tôi? – hắn nhìn Hải Thanh chờ đợi, mong nhận ra từ trong đó một chút ít điều mình muốn nghe.

Kẻ này bị điên! Tự dưng hỏi một câu như thế, lại dùng ánh mắt như bi như thương như thế mà nhìn tôi làm gì?

-Tôi với cậu chưa từng quen biết!

-Hai cô hàng xóm không còn ở trong phòng, anh không cần phải cẩn thận như vậy.

Hắn cố gắng nhìn vào con người đen, tròn và to của người ân nhân của mình, cố tìm ra trong đó một chút niềm tin.

-Tôi không biết cậu!

Hắn nhìn vào đôi con ngươi kia, thế nhưng chẳng phát hiện được gì rằng người này đang giả vờ cả. Thế nhưng hắn vẫn khẳng định hắn không nhận nhầm người.

-Anh quả thực là người nói dối siêu giỏi. Không chỉ lừa dối được người khác mà ngay bản thân mình anh cũng lừa dối được.

-Tùy cậu nghĩ thôi!

-Anh là vì lo lắng cho sự an nguy của tôi sao? Không cần thiết. Tôi dù sao cũng đã vào đây rồi! Tôi cũng không còn là đứa bé tám tuổi mà không biết bơi kia nữa rồi.

Hắn chính là đã từng Hải Thanh làm hàng xóm hai năm.

Lúc đó, hắn được bảy tuổi, là một đứa trẻ nghịch ngợm. Khi biết tin cái nhà to lớn bên cạnh sẽ có người chuyển đến ở, hắn rất phấn khích, muốn biết chủ nhân của căn nhà to lớn vốn trước không có người ở. Trước đây, có một người đàn ông trung niên hay đến đó quét dọn mỗi ngày. Ông ta rất thích hắn, còn cho hắn một cái chìa khoá cổng sau, thường khi ông ấy đến quét dọn, hắn sẽ mở khoá từ cổng sau vào nói chuyện chơi đùa ở đó với ông ta đến khi ông ta xong việc. Hỏi hắn vì sao thích vào đó nói chuyện với một ông già ư? Đơn giản bởi vì trong đó rất đẹp, lại còn có đồ ăn vặt của ông già đó cho nữa. Hắn còn nhớ trong nhà kia có một cái hồ rất lớn được lát bằng gạch men trắng ở cái nhà bên cạnh – sau này hắn mới biết đó là cái bể bơi trong nhà.

Khi ông già kia không đến quét dọn nữa thì chắc là quên cái chìa khoá đã cho hắn, do đó hắn vẫn giữ một cái chìa khoá kia. Một ngày hè nóng nực, hắn bỗng muốn được vào cái vựa trong kia nằm trên cái thảm cỏ mềm mềm dưới những tán cây... Thật mát! Thật dễ chịu! Hắn chỉ tưởng tượng đã thực thích, do đó liền mở cửa đi vào. Vừa định nằm xuống thì hắn thấy cái gì đó loang loáng phản chiếu lên bức tường từ cái nhà có “cái hồ”. Thế là hắn lén lút lại gần, đi vòng qua chỗ cái cửa.

Khi hắn đẩy cánh cửa ra liền thích đến ngây người. “Cái hồ” kia giờ chứa đầy nước trong vắt. Giờ thì hắn mới biết cái đó là cái bể tắm thường thấy trên tivi. Hắn nhìn thấy cái cửa thông lên nhà kia vẫn đóng, liền nghĩ trong này không có người. Hắn bèn ngồi xuống thành hồ, nhẹ thò chân xuống khuấy khuấy. Nước thật nhiều! Thật mát! Thật trong! Hắn dịch ra xa chút cho chân mình ướt hơn để được mát hơn. Hắn càng mát thì càng muốn vươn ra xa một chút. Thế nhưng không ngờ hắn liên cả người trượt xuống cái bể bơi.

Hắn không biết bơi, lúc đó liền dần dần chìm xuống. Hoảng quá, hắn cũng không biết gọi người cứu. Liên cứ vùng vẫy tay chân, đã bị uống vài ngụm nước lớn. Nhưng chỉ một lúc sau hắn liền mệt nhoài. Vùng vẫy

tay chân cũng giảm đi, nước cứ theo sóng nhỏ xô vào miệng hắn. Hắn no một bụng nước... Ngay lúc tưởng mình sắp chìm xuống tận đáy bể bơi thì hắn thấy như có ai đó túm tóc hắn kéo lên...

Tôi tận lực lơ đãng, làm như mình không quen biết hắn. Không nhớ những chuyện trước kia, không biết hắn thì mới tốt cho hắn.

Tuy ngoài mặt tôi tỏ ra lạnh tanh, không để ý gì, nhưng trong lòng lại nhớ đến tình cảnh lúc đó. Nếu như tôi không nghe thấy tiếng bì bõm trong hồ tắm, không mở chiếc cửa thông từ phòng khách xuống, thì chắc chắn cái hồ tắm sẽ có một xác chết sau đó vài phút.

Thực vất vả tôi mới lòi được cậu ta lên bờ, nhớ đến những gì bố tôi từng dạy khi mới chuyển đến đây. Dù run sợ nhưng tôi vẫn cố gắng thực hành như những lời bố nói. Thổi khí rồi xoa bóp và ép tim. Những cách thức cứu người bị ngạt nước này tuy nói đơn giản nhưng thực hiện cũng có chút hơi khó. Cũng may, tôi không phải loại ngu ngốc, dù mới nghe qua được một lần nhưng cũng có thể nhớ tốt và thực hiện được. Tuy có chút vụng về. Lúc ép tim cho cậu ta, cậu ta phun ra từng ngụm từng ngụm nước lớn...

Cũng may mà lúc đó hào hảo cứu được một mạng của cậu ta. Nếu cha không phòng xa, đem tất cả mọi người từ giúp việc cho đến đầu bếp, lái xe ra mà học sơ cứu người bị ngạt nước thì chắc gì tôi đã cứu được hắn? Do đó, dù nói thế nào thì hắn cũng là người đầu tiên mà tôi cứu sống được nhờ vào cha và nhờ vào bàn tay của mình.

Tôi nhìn hắn hồi lâu. Cuối cùng cũng chỉ nói “Cậu nhận nhầm người rồi!”

-Sau khi anh cùng cha chuyển đi, có một người đàn ông thường đem theo một tấm ảnh của bố anh đến dò hỏi có biết người trong bức ảnh không và hỏi hai người đã chuyển đi đâu?

Hắn quả thật vẫn ương ngạnh như hồi còn nhỏ. Không, cái này phải gọi là hắn cố chấp hay gì đây? Chẳng nhẽ hắn không hiểu được những lời đơn giản tôi vừa nói.

-Mẹ kiếp! Cậu không hiểu tiếng người a? Tôi không biết cậu! Tôi chưa từng quen cậu...

Hình như có tiếng bước chân đang lên cầu thang ngoài hiên, thôi thì đành kệ hắn vậy. Hắn muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Tôi không thèm nhìn hắn. Hắn lại nhìn tôi cười cười. Rồi hắn lấy tay mình nhúng xuống chén nước viết lên mặt bàn gỗ cũ bấn mấy chữ mà không nhìn thì thôi, nhìn thì lại khiến tôi chần chừ.

“Anh lớn lên trông rất giống người đó!”

Nhìn bộ mặt đặc ý của hắn khiến tôi lại có cảm giác muốn được tắm mình dưới những cơn mưa phùn của tiết trời mùa đông. Không phải hắn đã biết về thân thế tôi rồi đây chứ?

Trong lòng tuy sợ hãi nhưng không thể để hắn nhận ra sự sợ hãi đó được.

-Trên đời này, người giống nhau thì nhiều không...

-“Này nghe điện thoại đi chứ! Này nghe...”

Tiếng điện thoại reo lên, cắt đứt câu trả lời, biện minh của tôi.

-Long đại ca!

-...

-Vâng! Em hiểu rồi a!

-....

-Vâng, anh yên tâm a!

Gã có chuyện gì sao?

-Hắn hôm nay phải đi gặp một người khách hàng quan trọng. Sẽ không có đến đây, số người phòng thủ nơi này sẽ ít đi. Cơ hội của chúng ta đến rồi! -Hắn hưng phấn nói.

7. Chương 8

-Hắn hôm nay phải đi gặp một người khách hàng quan trọng. Sẽ không có đến đây, số người phòng thủ nơi này sẽ ít đi. Cơ hội của chúng ta đến rồi! –Hắn hưng phấn nói.)

Hắn ngồi trên chiếc ghế bằng trúc, đầu hơi cúi nhìn về phía tấm màn. Sau tấm màn kia thấp thoáng bóng một người đàn ông đang ngồi thiền. Đằng sau ông ta còn có hai vệ sĩ đứng hai bên.

-Nhiệm vụ lần này, tôi có thể tin tưởng cậu chứ?

Giọng nói thật trầm ấm mà cũng đầy nghiêm nghị. Nếu chỉ nghe giọng nói này mà không biết trước nó thuộc về ai thì bất cứ ai cũng không biết được đây chính là kẻ đứng đầu của một tổ chức tội phạm có thể thao túng cả quân đội cũng như các tổ chức bảo vệ quyền lợi, luật pháp của con người trong đất nước này.

-Vâng! Tôi tự tin mình làm được!

Hắn lấy tất cả sự kiên định của mình để nói câu này, tay giữ chặt tấm hình nhỏ.

-Để đảm bảo cho cả hai, tôi cũng nên cho cậu một thời hạn nhỉ? Hai tháng, cậu có thể tìm ra cậu bé trong ảnh chứ?

Giọng nói đó vẫn đều đều, trầm ấm lại có chút nhu hoà nhưng ẩn chứa trong đó còn là sự đe dọa giết người.

-Vâng!

Hắn đáp, dù biết rằng hai tháng để tìm một người đã mất tích cách đây hơn mười năm mà trong khi đó thông tin có được chỉ là một bức hình, tên tuổi cũng không có thì có vẻ như là đang dồn hắn vào chỗ chết. Nhưng hắn vẫn phải kiên nghị nói như vậy bởi con người này không cho thoả hiệp lại còn lấy Hải Thanh uy hiếp hắn.

-Tốt lắm! Tôi tin vào cậu. Khi nào cho tôi gặp cậu ta đi! Tôi rất muốn nhìn xem người thế nào có thể làm cho cậu nguyện sống nguyện chết mà yêu như vậy. Ha....ha...

Một tiếng cười vui vẻ tưởng chừng như vô hại mà lại ẩn chứa mỗi đe dọa khó nói vang lên.

-Vâng! Ngài cứ sắp xếp thời gian đi a!

-Cậu ta vẫn ở đó chứ?

Hắn chỉ gật đầu. Trong lòng biết rõ, người của ông ta vẫn luôn theo dõi cái xóm trọ đó. Hắn còn lo lắng cho cậu hơn, vì nghĩ nếu kẻ được cử đi trong lúc hắn vắng mặt là tên khốn đã thúc ép thằng Hồ làm ra sự tình mấy hôm trước thì...

-Không nên lo lắng! Thành tự sẽ biết không thể động vào người của cậu khi chưa có lệnh của tôi!

Hắn chỉ cười lạnh trong lòng. Không nên lo lắng sao?

-Tên Đạt đó là người của Thành! –Hắn khẳng định như vậy, trong lòng đã có chút ý cười.

-Ừ! Là một người đã từng cứu Thành mấy tháng trước. Tin tưởng hắn ta cũng không ngu ngốc đến mức khi chưa có lệnh của Thành hắn lại dám làm gì người của cậu đâu.

Hắn nghe rõ ràng từng tiếng “người của cậu” được ông ta nhấn mạnh như bảo hắn nên nhớ, làm gì thì làm, người quan trọng nhất của hắn vẫn nằm trong tay ông ta.

Hắn không biết đến tốt cùng người đàn ông sau bức màn kia là người như thế nào, nhưng hắn biết đó là một kẻ cực kì cẩn thận và thông minh. Cách ông ta nói chuyện cũng phần nào thể hiện được điều đó. Ông ta biết lúc nào nên đe dọa, lúc nào nên tỏ vẻ an ủi, tán thưởng và lúc nào nên nói chuyện thẳng thắn, giả tạo, uy hiếp đối với đối tượng đang nói chuyện với mình.

-Nhìn cậu có vẻ sốt ruột, có lẽ là vẫn chưa tin lời tôi. Hay là vì từ sáng đến giờ chưa được nhìn thấy cậu ta nên thấy nhớ đến khó chịu rồi?... Ha ha...

Lời này của ông ta không phải thăm nhắc hần rằng ông ta vẫn theo dõi nhất cử nhất động của hần và Hải Thanh sao? Hần sao có thể không nhận ra được ý tứ kia trong lời của ông ta? Nếu nghĩ đây chỉ là một câu đùa vui chắc hần đã không đủ não để nghĩ mà trụ được ở đây đến giờ phút này rồi. Cứ nghe tiếng nói chuyện và tiếng cười sang sảng của ông ta thì ai có thể cho rằng ông ta đang uy hiếp hay ông ta có một chút nguy hiểm? Ông ta là loại người nào khi mà ngay trong câu đùa bông quơ vẫn có thể thông báo được những điều cần thiết đến người nghe cần thiết biết như thế?

-Ha ha... Trông cậu sốt ruột đến thế rồi thì tôi cũng nên để cậu đi về thôi. Được rồi. Đi đi, thời gian không có sớm nữa.

Hần đứng lên chào rồi lui đi. “Thời gian không còn sớm nữa”, đó là một câu nhắc nhở sao?

Hần hiểu con người đằng sau bức màn kia có bao nhiêu thông minh, cẩn thận và cả xảo quyệt. Nó về sự cẩn thận của ông ta thì chắc chẳng có mấy ai bằng. Ông ta luôn luôn ngồi đằng sau một bức màn để không ai trong những người cấp dưới có bậc thấp thấp biết mặt. Ngay cả khi tiếp xúc với người ngoài hay như bản thân hần, ông ta cũng hoá trang thành người khác để người tiếp xúc không nhận ra khuôn mặt thật của ông ta. Hần chưa từng biết mặt ông ta dù đã vì ông ta mà nhiều lần mang trọng thương trong mình. Dấu hiệu để nhận biết ông ta đó là bàn tay phải ông ta có một vết sẹo chữ “Minh” còn tay trái thì sẫm ngày tháng năm gì đó, có lẽ rất đặc biệt với ông ta.

Vết sẹo đó, có lẽ cũng là do cố tình dùng dao khắc, vì với công nghệ y học hiện tại, ông ta hoàn toàn có thể tẩy sạch vết sẹo đó, làm cho da khôi phục như chưa từng có một tổn thương. Chính là không hiểu chữ “Minh” kia là tên của ai, quan trọng nhường nào mà ông ta lại cứ để như vậy?

Hần vừa đi vừa miên man suy nghĩ, thế mà cũng ra đến cổng lớn. Thật phô trương, xây dựng một cái biện thự như cung điện của vua chúa, một cái vườn bao quanh đến cả vài nghìn mét vuông trong khi đất nước còn thiếu đất để xây dựng các công trình phúc lợi cho người dân như thế này để làm gì? Chỉ tổ đi mỗi chân!

Trên cánh cổng có một vòng tròn nhỏ sáng lên. Hần nhìn thấy cũng tự hiểu được đó là cái gì. Không cần làm những thứ vô bổ khiến cho người trong lòng gặp nguy hiểm.

-Chủ tịch! Ngài tin tưởng anh ta đến thế?

Người đàn ông ngồi sau tấm màn nhìn kẻ vừa mới bước ra, ngồi ở trên cái ghế tre vừa mới có người ngồi. Thật khéo, sao không chọn cái khác lại chọn đúng cái đó thế nhỉ?

-Ha...ha... -lại một chàng cười sảng khoái vang lên- Tôi tin, vì người mình yêu hần sẽ làm được.

Thực sự người trẻ tuổi bây giờ yêu khác với ngày xưa ông ta yêu nhiều quá. Sao lại cứ phải giấu giếm chuyện mình yêu thương nhau nhỉ?

Tình yêu là thứ dễ bộc lộ, không phải là thứ để trong lòng! Nếu yêu mà cứ giữ trong lòng thì làm sao người cần biết có thể biết?

-Chủ tịch? Ngài sẽ vẫn yêu nếu như người yêu của ngài bị cả trăm người chà đạp?

Thành không khâm phục. Vì cái gì kẻ đó bắn thiu, nhơ nhuốc, bị cả trăm, cả nghìn người chà đạp lại có được tình yêu như thế? Còn hần ngay cả một mảnh vụn tình yêu cũng không có!

Người sau tấm màn vẫn với tư thế ngồi thiền, trầm ngâm lúc lâu, mới nói:

-Yêu chính là tất cả!

Nghe ông ta đáp vậy, Thành không thể nói được gì.

“Yêu chính là tất cả!” sao?

Hần đã bao giờ nghĩ tình yêu là tất cả chưa? Không! Hần chưa bao giờ nghĩ người mình yêu là tất cả đối với mình. Hần còn có nhiều thứ khác phải quan tâm. Hần vẫn nghĩ đường rút lui cho mình trong tình yêu. Hần vẫn vì bản thân hần hơn là vì người đó!

Liệu như vậy có phải là tình yêu không?

Với ông, sau tất cả những gì đã trải qua, ông thấy tình yêu vốn là thứ dễ thể hiện chứ không phải là thứ cần giấu giếm. Chính vì cứ luôn giấu giếm tình yêu của mình với người đó cho nên ông đã mất đi người ông yêu nhất cuộc đời này. Tất cả những gì ông đang làm hiện giờ chỉ là muốn tìm được nhìn thấy người đó một lần nữa, được một lần nữa ôm người đó vào trong vòng tay và không bao giờ buông ra cho đến khi lìa bỏ cuộc đời này. Do đó, ông không ngại để tay mình vấy đủ thứ bẩn thỉu để có thể ép người kia xuất hiện. Thế nhưng chính là đã hai mươi ba năm rồi vẫn chưa một lần được nhìn thấy thân ảnh hay nụ cười mà ngày đêm mong nhớ...

Tình yêu là tất cả! Nếu trước đây ông chịu nghe người đó giải thích, tin tưởng vào người đó hay biết khoan dung như người thanh niên tên Hải Thanh, có niềm tin vào tình yêu như Phong (Long đại ca của chúng ta a) thì ông đã không phải chịu nỗi đau đớn và nỗi nhớ giày vò như bây giờ.

Đã không thể gặp để giải thích với người kia nữa rồi...

-Thành! Cậu rồi sẽ hối hận khi không nói ra tình cảm của cậu dành cho hấn ta đấy... Đừng nghĩ dẫu tôi, nhìn thấy cậu lớn lên từ nhỏ, trong lòng cậu nghĩ gì, cậu thích ai lẽ nào tôi lại nhìn không ra?

-Chủ tịch! Tôi... -Hấn có phần hốt hoảng, nói không nên câu, cắt ngang lời Chủ tịch của mình.

-Cậu không phải kẻ ngu ngốc nhưng như thế nào trong việc xử lý về dự án “tổng hợp gen – bước đi mới trong y học sinh sản” lại làm những việc ngu ngốc như vậy?

Ông ta như thế nào không nhận ra Thành để tình cảm xen vào công việc? Nếu không phải tâm tình của ông ta mấy năm nay đã trầm lắng hơn, nếu không phải vì Thành còn giá trị lợi dụng thì giờ còn có thể đứng đây cùng ông bàn về tình yêu và mấy chuyện vô vị này? Vì cái công trình đó không có kết quả nên ông mới không truy cứu, chứ nó mà có kết quả hay ông thấy có đầu mối gì liên quan đến người đo mà bị hấn làm cho rối tung lên thì đúng là hấn tự rước lấy họa vào thân rồi.

-Chủ tịch, tôi xin lỗi! Tôi... lần sau... sẽ không có chuyện như vậy tái phạm.

Hấn run giọng nói. Không run sao được khi hấn đã nhiều lần chứng kiến những viên đạn từ sau tấm màn hình đó đi ra găm vào tim những kẻ không trung thành hay những kẻ phớt lờ đầu óc bị đóng băng làm hỏng chuyện tốt của ông ta? Hấn nhận thấy, người đàn ông sau tấm màn hình kia mấy năm nay ác tâm cũng đã bớt đi nhiều. Nếu như mấy năm về trước, cái lỗi này của y, không chết thì cũng không tránh khỏi tàn phế.

-Chuyện đó tôi không nhắc chính là đã bỏ qua cho cậu. Không cần phải sợ! Được rồi, chỉ nói chuyện này cho cậu biết lần sau nên làm như thế nào mà thôi. Lui ra ngoài được rồi.

Ông ta giọng không lạnh không nhạt nói. Thành nắm cơ hội, nhanh nhẹn đứng lên chào rồi bước nhanh ra cửa.

Vốn nghĩ người kia trước đây luôn quan tâm tới tổng hợp gen người, nên mới đầu tư cho Phùng Giang Lưu làm thí nghiệm đó. Không nghĩ đến, ông ta vốn là kẻ đã ăn cắp công trình của người kia. Đến khi xem vài tư liệu được thám tử điều tra báo về mới biết, như vậy người đó sẽ không có khả năng cùng tên họ Phùng kia hợp tác. Bất quá, lúc đó cũng chỉ là nghĩ muốn chờ đợi kết quả của công trình nghiên cứu này thành công sẽ làm món quà tặng cho người đó, cùng người đó có được đứa trẻ của chính hai người.

Nhưng không ngờ, họ Phùng kia kết quả còn chưa thấy mà đã có dã tâm muốn khi thí nghiệm hoàn thành sẽ bán ra cho một tổ chức tội phạm ở nước ngoài. Sau lại nhận được tin, người kia hai ba năm trước đã kết hôn cùng một người phụ nữ, sau đó sinh một đứa con trai. Đọc tiếp trang sau thì biết người cũng đã mất vì một tai nạn giao thông cách đây mười năm, còn một đứa con trai mười tuổi đã được người cậu nhận nuôi và chuyển đi nơi khác, từ đó đến nay đều không biết ở đâu. Do đó không thể kìm sự tức giận trong lòng, đem tên giáo sư đó giết chết. Cũng chẳng buồn nghĩ đến chuyện xử lý mấy người liên quan, một mực muốn tìm đứa con của người kia. Không có được đứa con của hai người thì cũng có được đứa con của người kia. Hấn muốn được thương yêu, được chăm sóc cho đứa trẻ kia thay cho người đó. Mà đứa trẻ kia, giờ nếu còn sống chắc cũng đã hai ba hai tư tuổi rồi. Không biết nó giống người kia hay là giống người đàn bà của người kia?

Hấn lấy ra một bức ảnh, đó là một bức ảnh được cắt từ một tờ tạp chí y học cũ – bây giờ tờ tạp chí kia cũng đã phải đình bản rồi. Trong ảnh là một cậu bé có đôi mắt tròn to, sáng trong, nhưng khuôn mặt có phần không tương xứng với đôi mắt đó. Hấn nhìn liền biết được người kia có bao nhiêu yêu thương đối với đứa

con của mình cùng người đàn bà kia. Dem bảo vệ đến đáng giá (bảo vệ hơn cả trân bảo) như vậy lại còn không cho tiếp xúc với báo chí. Con của một giáo sư có tiếng trong giới y học như vậy, mấy tờ báo y học lại chỉ có được một tấm hình duy nhất chụp được khi đứa trẻ đứng chịu tang cha, không những vậy mà còn được hoá trang thì phải biết là đứa trẻ đó được bảo vệ đến như thế nào. Đến ông ta cẩn thận như vậy vẫn có những người biết khuôn mặt thật của ông ta, vậy mà đứa trẻ đó thế nhưng không ai biết được khuôn mặt thật của nó. Điều này thấy thực vô lí. Khi ra ngoài hoá trang thì đã đành, nhưng chẳng lẽ khi ở trong nhà cũng hoá trang? Tại sao lại không có một người nào biết về khuôn mặt thật của đứa bé? Những người giúp việc trong gia đình cũng không ai biết về khuôn mặt thật của đứa bé hay sao? Ông ta biết trong chuyện này có điểm bất thường, nhưng là không biết được rốt cuộc đã có chuyện gì. Để biết chắc chắn, đành phải chờ thám tử của mình điều tra có kết quả đã vậy.

Với một tấm hình như vậy, ông ta cũng biết cơ hội tìm được đứa trẻ trong ảnh là rất hiếm. Nhưng vẫn phải thử. Không thử thì làm sao mà biết?

Trong lòng đã thầm cười, không biết cậu ta sẽ dùng cách nào tìm ra đứa trẻ trong vòng hai tháng để cứu được người mình yêu? Ông ta cũng tin tưởng rằng Phong nhìn ra được đứa trẻ trong ảnh đã được hoá trang.

Ông ta cất tấm ảnh vào cái túi. Hai tên “bảo vệ” phía sau nhìn ông ta trân trọng một tấm ảnh như vậy mà thấy không khỏi cảm thán. Theo ông ta đã được gần hai mươi năm nay, chỉ biết ngoài vị giáo sư kia ra, ông chủ của mình chưa từng nghĩ cho người khác chút nào, chưa từng quan tâm đến người khác sao giờ lại quan tâm đến đứa trẻ đó như vậy? Dù biết đó là con trai của vị giáo sư kia, nhưng mà, biết đâu đã là con đẻ của ông ta? Ông chủ của mình... có phải đã làm sao không? Đứa trẻ đó xấu như vậy, giáo sư đó đẹp như vậy... Bọ họ vừa rồi đứng ở đằng sau ngó ngó tấm ảnh, nhìn tới nhìn lui vẫn là không thấy có điểm nào giống giáo sư đó cả. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là thấy ông chủ của bọn họ có vẻ là thực sự đã có tuổi rồi đi.

-Chủ tịch! –Thanh đi nhanh vào trong phòng.

-Như thế nào vừa đi khỏi đây đã lại quay lại?

Thanh âm ông ta không nặng không nhẹ hỏi.

-Người yêu của tên Phong trốn thoát rồi!

8. Chương 9

Thanh âm ông ta không nặng không nhẹ hỏi.

-Người yêu của tên Phong trốn thoát rồi!

Ông ta sau khi nghe như vậy cũng chỉ trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Ai giúp cậu ta trốn thoát?

Hắn nghe ông ta hỏi vậy thì sợ hãi vô cùng. Hắn ngay cả cái ghế trúc vừa rồi cũng không dám ngồi, đang run run đứng ở một bên khi nghe ông ta hỏi vậy liền không tự chủ quỳ ngay xuống đất cầu xin tha thứ.

-Chủ tịch, xin ngài tha mạng cho cậu ta.

-Là thằng Đạt? –Hỏi mà ngữ khí chắc nịch – Đã bảo cậu bao nhiêu lần rồi, không được tin tưởng người quá mức, dù người đó có là ân nhân cứu mạng của cậu. Lấy một ngón tay của cậu ta!

Giọng không đổi sắc, ông ta ra lệnh. Lòng không hiểu rốt cuộc là Thành yêu ai? Tên Đạt kia hay là tên Phong? Tại sao không cầu xin tha mạng cho mình mà lại cầu xin tha mạng cho “cậu ta”, có phải sợ quá mà lẫn cả lên rồi?

Tên vệ sĩ từ đằng sau tấm màn đi ra, rút một con dao nhỏ sắc lẹm ở cái bao nhỏ sau lưng, nhìn Thành không nói gì. Hắn cho dù có chết cũng không hiểu thế nào là tình yêu, nhưng nếu yêu là như tên ngọc trước mắt này thì hắn không bao giờ yêu. Theo quy định của tổ chức, thì kể cả có bắt được kẻ đó hay không thì

ít nhất cũng có ba cái mạng phải chết, chỉ là chết trước chết sau mà thôi: Đạt chắc chắn chết, Thành cũng chắc chắn chết, còn tên Phong, có lẽ cũng chết, thằng tiểu quỷ chạy chốn, chắc chắn sau khi bị chà đạp lấy đủ số vốn cũng sẽ chết... Còn có một giải pháp khác đó là tất cả sẽ trở thành những món đồ chơi của mấy kẻ lắm tiền khát máu...

Thế nhưng hắn vẫn không hiểu, thật ra Thành đang cầu xin tha mạng cho ai?...

Hắn cũng không được phép nói chuyện với bọn tay chân làm việc “trí óc” như Thành, nên cũng chẳng buồn hỏi – Là không dám hỏi thì đúng hơn.

Thành giơ bàn tay ra phía trước, cản rằng nhận lấy sự trừng phạt vì biết đây là hình phạt nhẹ nhất mà ông ta có thể nghĩ ra rồi. Không cần phải cầu xin làm gì nữa.

Chẳng phải Thành không sợ chết mà là hắn hiểu ông ta sẽ không bao giờ lấy cái mạng nhỏ của mình. Hắn đã nghe được nhiều chuyện liên quan đến vì sao mình làm việc không chu toàn cũng không có bị phạt nặng gì...

Trong một dịp tình cờ nghe thấy hai tên vệ sĩ uống rượu say nói chuyện khi chủ tịch cho bọn hắn đi ra ngoài tìm một cậu bé. Lúc đó hắn còn không biết tìm một cậu bé làm gì, sau mới biết mình được hưởng phúc từ bố của cậu ta mà cho dù phạm lỗi lớn cũng sẽ không bị chết. Tự nhận mình cũng chẳng phải thứ gì trong trắng, thuần khiết thiện lương, lợi dụng được thì lợi dụng thôi... Thế nên, hắn biết mình chính là không phải chết. Lúc đến tổ ra lo sợ chỉ là một màn kịch làm cho Chủ tịch an lòng mà thôi. Chỉ là một ngón tay thôi mà, cầu xin làm gì lại chuốc lấy sự nghi ngờ của chủ tịch. Tranh thủ vẽ chung tình một chút lấy lòng Chủ tịch. Không phải tên Phong kia được trọng dụng vì đã liều thân đỡ đạn cho ông ta vài lần, mà là vì tình yêu mà Phong dành cho Hải Thanh làm ông ta thấy hứng thú mà thôi. Biết và nắm được nhược điểm kẻ khác thì dù mình có là con kiến lỗ vuốt râu hùm vẫn có thể thoải mái sống được. Thế nên cứ mạnh dạn xòe tay ra đi...

Tay vệ sĩ xoay dao trên bàn tay, rồi nhanh chóng cầm chuôi dao, hướng lưỡi dao đến ngón tay út của hắn. Nếu như người khác, hắn sẽ lấy ngón tay cái kia cơ, nhưng hắn biết nếu hắn lấy ngón tay cái cậu ta thì ông chủ của hắn sẽ lấy cả bàn tay hắn. Hắn và tất cả những người theo ông chủ lâu năm đều biết cậu ta có bao nhiêu phần giống người trong lòng của ông chủ.

Động tác của gã vệ sĩ quá nhanh, đến khi hắn kịp nhận ra sự đau đớn thì đã thấy tên vệ sĩ kia rút ra một mảnh vải trắng, băng lại vết thương cho hắn. Hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc mà kêu lên đau đớn làm gì. Nếu phải người khác chắc đã có được cái điểm phúc ấy? Hắn biết chủ tịch đã nương tay với mình rồi.

-Đây là bài học để cậu hiểu, lần sau đừng bao giờ tin tưởng tuyệt đối vào một ai đó.

Ông ta vẫn bình thản nói như chẳng có chuyện gì, cũng không thêm hỏi hắn đã làm gì để tìm hai người đó. Trong suy nghĩ của ông ta thì Đạt và Thanh hẳn là đã quen biết từ xưa, nếu không sao chỉ có vài ngày ngắn ngủi Thanh lại quyết định bỏ trốn theo Đạt? Hoặc giả, Đạt nhận lệnh của một tổ chức nào đó mà Thanh có thể tin tưởng. Nhưng mà tổ chức nào lại cả gan dám đối đầu với ông?

Không bàn đến chuyện có tổ chức nào không, ông cũng không vội truy tìm bọn họ. Nếu còn ở trên thế giới này thì chắc chắn sớm hay muộn đều sẽ rơi vào tay ông. Không có gì đáng lo. Nhân tiện, có thể kiểm tra lòng trung thành của Phong.

Ông ta cũng không ngoại trừ khả năng Phong cũng Đạt câu kết. Nhưng nếu trường hợp đó chỉ xảy ra nếu Phong là một kẻ quá ngu ngốc, hoặc quá liều lĩnh đến mức đem cậu Thanh đó ra mà đặt cược. Việc như vậy ông tin Phong sẽ không làm.

Quan trọng là, với một nơi được canh gác như thế, Đạt làm sao có thể đưa được Thanh trốn thoát?

-Làm thế nào mà hai người bọn họ có thể trốn thoát được?

Ông ta không hỏi đã làm gì để bắt bọn họ hay vấn đề nào khác. Ông ta qua tự tin vào khả năng của mình. Người như vậy, chỉ có thể là người có thực lực thật sự hoặc giả là kẻ ngu ngốc tự huyễn hoặc về tài năng của mình. Mà hắn chắc, ông ta không thể là dạng thứ hai.

Ông ta lạnh lùng hỏi, giọng không còn trầm ổn, ấm áp nữa. Linh cảm cho ông thấy, Đạt không phải người đơn giản. Nếu chỉ là một tên chân tay tép riu thì sẽ không có khả năng trốn thoát khỏi đó chứ đừng nói mang theo một người không biết một chút võ công như Hải Thanh.

-Hắn... Không biết vì sao hắn... phát hiện ra mấy người “bảo vệ” ẩn nấp...trong xóm trọ...

-Bình tĩnh lại đi! Tôi cũng chưa nói gì.

Ông ta từ sau tấm màn trúc bước ra. Hai tên vệ sĩ đi theo sát, chỉ cách ông ta có hai bước chân. Ông ta nghe ra sự run sợ, lo lắng trong lòng của Thành.

-Kể lại xem nào?

Hắn cúi đầu, không dám ngẩng lên, dù biết ông ta sẽ không giết mình, nhưng trong lòng lại rợn lên cảm giác lo sợ cho người đó. Mỗi bước chân ông ta bước thêm một bước đều làm tim gan hắn sóc nảy vì lo lắng cho người kia rồi lại đau đớn khi nghĩ sẽ không gặp được người kia, lo sợ người trong lòng có thể sẽ chết...

“Đây chẳng lẽ là cảm giác yêu một người sao? Như vậy, Phong luôn có cảm giác này trong lòng? Phong yêu người đó phải chịu nhiều đau khổ như vậy, mình... cũng yêu người đó nhưng đến tận bây giờ mới hiểu cảm giác này”.

Trong hoàn cảnh này lại hiểu ra yêu một người không ngờ lại là cảm giác này. Hắn ngẩn người, không biết trả lời câu hỏi của chủ tịch như thế nào.

-Ngẩng đầu lên và kể xem, hắn đã làm thế nào để đưa cậu ta thoát khỏi đó.

Ông ta ngồi xuống cái ghế trúc trước mặt hắn ra lệnh.

Hắn lo sợ. Cúi đầu kể lại toàn bộ đầu đuôi.

-Không biết tại sao hắn lại phát hiện người ở phòng bên cạnh là sát thủ. Hắn đã bịt miệng, cắt đứt gân chân tên sát thủ ở phòng đó nhân lúc hai cô gái phòng đó ra ngoài. Sau đó, siết cổ sát thủ thứ hai ẩn nấp dưới cầu thang. Còn hai người ở các phòng thì bị hạ thuốc mê...

-Sống sót cũng vô dụng. -ông ta đưa mắt nhìn tên bảo vệ bên trái- Làm sao hắn có thuốc mê?

Hắn biết mấy tên sát thủ còn sống cũng sẽ phải chết. Ông ta đối với người khác chưa bao giờ tha thứ cho một lỗi nhỏ mà họ phạm phải. Hắn biết, mình là người tin tưởng tên Đạt, cho hắn vào đó trông chừng Hải Thanh mà thoát chết, chỉ mất một ngón tay út đã là có bao nhiêu ưu ái, nhượng bộ của ông ta rồi.

Chỉ là hắn ta vẫn sợ hãi vì trong giọng nói của chủ tịch không còn chút nào cảm giác ấm áp nào dành cho hắn nữa.

Trong lúc đó, hắn vì không được đàn em báo tin nên vẫn chưa biết gì. Hắn chỉ muốn thật nhanh thật nhanh tìm ra người trong tấm ảnh. So với việc bây giờ về gặp cậu và việc hai tháng nữa vĩnh viễn không được nhìn thấy cậu thì chuyện tìm đứa bé là tối quan trọng.

Gió hắt tung mái tóc của hắn. Bên sông vắng lặng cũng chỉ có hắn đứng đó. Hắn lấy bức ảnh ra để nhìn nhận những người trong ảnh, xem có khả năng có một ai đó mà hắn biết không?

Thế nhưng những khuôn mặt rời vào trong tầm nhìn của góc chụp toàn bộ là những người mà hắn không biết. Việc tìm được đứa trẻ trong khi không có thông tin gì thêm là vô vọng.

Hắn muốn từ khung nền tìm ra một chút địa điểm liên quan. Điều hắn quan tâm bây giờ là tìm được địa điểm, nơi tổ chức tang lễ. Từ đó có thể xác nhận được gia đình đứa trẻ đó sống ở đâu. Nhất định sẽ không có ai lại đi tổ chức tang lễ ở một thành phố khác cách xa nơi mình sống cả.

Nhưng mà tìm đâu ra nơi tổ chức tang lễ khi mà tấm ảnh chụp ở trong sảnh. Còn nữa, đã mười mấy năm thì không biết còn tài liệu gì ghi lại ở nơi tổ chức tang lễ không?...

Sau bao nhiêu lâu suy nghĩ, cuối cùng cũng thấy hắn nở một nụ cười rồi bước lên xe. Chỉ có những gia đình có tiếng tăm khi tổ chức mới cho thông báo trên báo chí. Đứa trẻ này lại được cải trang ngay cả khi có tang lễ... Vậy chỉ cần tìm một tên thám tử tìm một tờ báo, như vậy là tìm được những thông tin cần thiết về người đứa trẻ, và cả nơi tổ chức tang lễ rồi.

Hắn ngồi lên xe, nghĩ nghĩ đến điểm ngờ ngờ khi lúc đầu mình cầm tấm ảnh, hắn lại nhìn lần nữa. “Mắt của đứa bé này thực sự giống mắt của em...” –hắn nghĩ trong đầu- “Nhưng ánh mắt thì không giống. Mắt của cậu bé đó chất chứa hận thù sâu nặng, ánh mắt của em lại trong veo không gì có thể vấy bẩn được...”

Lúc mới nhận tấm ảnh từ tên vệ sĩ, hắn đã nghĩ rằng cậu và cậu bé này là cũng một người, nhưng khi nhìn lâu một chút hắn lại không cho là vậy. Thế nên, vừa rồi lại đem ra mà nhìn lần nữa... Mà nếu cậu thực sự là cậu bé trong bức ảnh, thì dù có chết hắn cũng chẳng dám nói cho ông ta biết khi mà chưa biết được ông ta tìm cậu làm gì.

Trong lòng thầm thở phào vì ông ta chưa bao giờ để ý đến cậu, chắc do ông ta nghĩ cậu chỉ là một sinh viên trợ giúp cho giáo sư Phùng Giang Lưu...

Thôi, nghĩ vậy là tốt cho cậu rồi. Hắn không muốn cậu lại bị lợi dụng như giáo sư Phùng đã làm với cậu...

Chiếc xe phóng nhanh trên đường. Thời gian không cho phép hắn chậm chễ. Đằng xa, một kẻ khác cũng ngồi lên chiếc xe máy phóng theo. Hắn nhìn qua gương chiếu hậu của xe ô tô, cảm thấy chán ngất với việc này. Có lẽ ông ta thông minh nhưng ông ta cũng đa nghi chẳng khác gì Tào Tháo. Thật buồn chán!

Hắn bị câu hỏi cùng giọng điệu của vị chủ tịch kia làm cho run sợ rồi. Trả lời sao đây? Đạp lấy ở đâu ra thuốc mê hắn làm sao biết? Có biết chắc cũng không dám nói.

-Thằng Đạp lấy thuốc mê ở đâu?

Trả lời sao đây?

-Lẽ nào tôi đoán nhầm rồi? Người cậu thích là cậu thanh niên Hải Thanh kia mới đúng sao? Đành phải để cậu ở lại đây làm khách vài ngày vậy.

Ngữ khí khẳng định của ông ta làm hắn sợ hãi. Hắn ngẩng đầu run sợ nhìn vị chủ tịch của mình...

Trời ơi! Hắn thề, ngẩng đầu lên chỉ là phản xạ chứ không phải chủ ý của hắn. Thế nhưng hắn nhìn thấy gì thế này? Điều mà hắn nhìn thấy có phải là sự thật không sao lại có thể?

Hắn ngây ngốc nhìn vị chủ tịch của mình. Đây là khuôn mặt thật của chủ tịch? Sao có thể? Sao lại có thể là khuôn mặt này?...

Ông ta nhìn thấy phản ứng ngây ngốc của hắn cũng không nói gì. Nhiều người khi biết khuôn mặt thật của ông ta cũng phản ứng như vậy. Ông ta ra hiệu cho tên vệ sĩ bên cạnh mang hắn đi ra.

Hắn về đến phòng được sắp xếp cho mình rồi vẫn chưa khép được miệng vì biểu tình ngạc nhiên. Trước mắt vẫn hiện lên khuôn mặt của chủ tịch. “Sao có thể như thế chứ? Sao trên đời lại có hai người giống nhau như hai cha con vậy? Không, giống như hai anh em sinh đôi... Thật sự giống qua! Không sai tí nào ngoài việc chủ tịch có thêm vài nếp nhăn...”

Hắn nói thì nói thế, nhưng hắn cũng không biết cậu có nếp nhăn trên mặt không vì hắn chưa bao giờ được nhìn cậu gần như vậy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-mau-khac-la>